

SISMANOGGIO
MEGANO

60.

op

SISMANOGLIO
MIGARO

4304

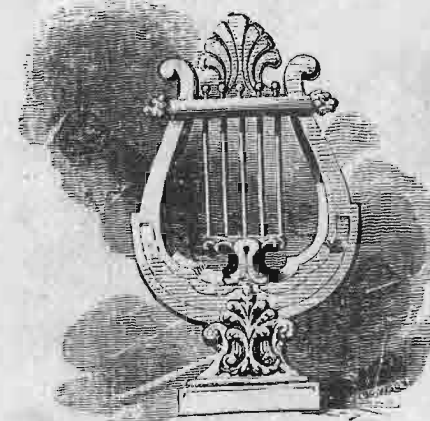
Argyriou

ΑΓΓΕΛΟΥ Θ. ΣΗΜΕΡΙΩΤΟΥ

ΤΑ
ΘΑΝΑΣΙΜΑ

HOMO SUM
ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ - ΠΟΘΟΙ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

معارف نظارت جلیلہ سنک ۱۸۹۱ نومروی وفی ۱۱ حزیران سنه ۱۳۱۲ رخصتنامه سیله طبع اولنمشر

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Ε. ΣΟΥΜΑΣ ΚΑΙ Β. ΜΑΓΚΟΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

1896

Χαρ.ρ. Ρωσιν

Ημερ. 27 βιν. Συρματιώ

8/10/ 1924.

Χαρ.ρ. 100/4

ΘΕΟΦΡΑΣΤΩ, ΒΙΤΟΥΛΛΙΑ,

ΑΝΔΡΙ ΑΓΑΘΩΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΙ

ΤΑ

ΠΡΩΤΟΛΕΙΑ ΤΑΥΤΑ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Α. Θ. Σ.

Εάν ποδὶς μεδ' ἔμω.
οὐδὲ κατ' ἔμω
οὐδὲ

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Ἀξιότιμε Κύριε,

Ὅτε νύκτα τινὰ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου προσ-
ῆλθον πρὸς Ὑμᾶς. ἄγνωστος πρὸς ξένον, ἀλλ' ἐξαι-
τούμενος δικαιοσύνην, πλήρως ἀγαθότητος ἀπεδέξασθε
τὴν παράκλησίν μου καὶ συντόνως εἰργάσθητε πρὸς
ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἀδίκως ὑμᾶς κατέθλιβε.
Βραδύτερον, ὅτε ῆλθον παρακαλῶν ὅπως τιμήσιτέ με
δεχόμενοι τὴν προσφώνησιν ταύτην, προσκυνῶς καὶ
πάνυ φιλοφρόνως τὸ ἐπράξατε. Σήμερον, ἀνατιθέμενος
Ὑμῖν τὴν παροῦσαν συλλογὴν, εὐχαριστῶ ἐνθέρμως
δι' ἀμφότερα ταῦτα καὶ βαθεῖαν ἐκφράζω λύπην ὑπὲρ

δυνάμενος νὰ χαράξω ἐνταῦθα τὸ ὄνομα Ὑμῶν ὡς ἐπὶ μαρμαῶρου, ὅπως ἐσαεὶ μένη ἐγκεχαραγμένον ἐν τῇ εὐγνώμονί μου καρδίᾳ· διότι, κατὰ Πλάτωνα, « τίμιος μὲν ὁ μηδὲν ἀδικῶν, ἀλλ' ὁ μὴ ἐπιτρέπων τοῖς ἀδικοῦσιν ἀδικεῖν πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιός ἐκείνου ».

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 10 Μαΐου 1896.

Ἑρρωσθε !

Λ. Θ. Σ.

ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ὁ συμπαθὴς ἀναγνώστης ὅστις ἤθελε θεωρήσει τὴν παροῦσαν συλλογὴν ἀξίαν ἔστω καὶ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς καὶ κρίσεως, παρακαλεῖται νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον ἡμῶν ἔργον, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἀξίωσιν καὶ ὅτι, ἐξαιρέσει ποιημάτων τινῶν περιληφθέντων ἐν τῷ τρίτῳ μέρει, ἐγράφη, ὡς ἔχει, ἄνευ ὀρισμένου τινὸς τὸ κατ' ἀρχὰς σχεδίου. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθεν ἡμῖν πολλῷ ὕστερον καὶ μόνον ὅτε ἐξεδώκαμεν τὰς ἀγγελίας, ἥτοι πρὸ εἴκοσι περίπου ἡμερῶν ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐν γένει τοῦ παρόντος ἐπεξεργασίαν ὅπως διαπλάσωμεν αὐτὸ ὡς ὅλον τι ὀργανικόν. μόλις ἐδόθη ἡμῖν καιρὸς νὰ τὸ πράξωμεν ἀντιγράφοντες τὰ κατὰ μέρη πρὸς ἐκτίπωσιν.

Ἐπίσης παρακαλεῖται νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἐν ᾧ ἐν ταῖς ἀγγελίαις διηροῦμεν τὸ παρὸν α') εἰς τὰ «Ὀνειρα», β') εἰς τὰ «Homo Sum» καὶ γ') εἰς τοὺς «Ἀσφοδέλους», ἐνταῦθα ἀλλοιωσαντες ἅμα καὶ εὐρύναντες τὸν κύκλον τοῦ θέματος ἡμῶν, ἀναχωροῦμεν ἀπὸ τὰ «Homo Sum» καὶ συγχωνεύσαντες ἐν αὐτοῖς καὶ τοῖς «Ἀσφοδέλοις» ὅσα ἠδυνάμεθα ἐκ τῶν «Ὀνειρῶν», περατοῦμεν τὴν ὅλην συλλογὴν ἐπιτάσσοντες τοὺς «Πόθους καὶ Δάκρυα» εἰς καθαρεύουσιν,

οὕτως ὥστε ὁ ἀρχικὸς τοῦ βιβλίου ὄγκος πύξῃθι μᾶλλον ἢ ἡλαττώθῃ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐνότητα, προσεπαθήσαμεν, εἰ καὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω προσθήκης διεσπάσαμεν αὐτὴν κατ' εἶδος, νὰ διατηρήσωμεν τοῦλάχιστον αὐτὴν καθ' ὕλην.

Ταῦτα μὲν ἐν συνόψει περὶ τοῦ ὅλου βιβλίου· περὶ δὲ τῶν κατὰ μέρος αὐτοῦ ἐπιτραπύτω ἡμῖν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς :

Οὐδέποτε εἶχομεν ἀναγνώσει τὸν Στεκέτην Γουερίνην, τὸ μὲν διότι ἀγνοοῦμεν τὴν ἰταλικὴν, τὸ δὲ διότι μακρὰν τῆς οἰκείας γῆς ὄντες τότε δὲν ἐλάβομεν γνῶσιν τῆς ἐν τῷ περιοδικῷ « Παρνασσῷ » δημοσιεύσεως, ἐν ἧ ὁ κ. Ἀντώνιος Μάτεσις διὰ γλαφυρῶν στίχων μεταφέρει εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὰς ὥραίαις τοῦ ἰταλοῦ ποιητοῦ ἐμπνεύσεις. Τοῦτο ἐμάθομεν ὅλως κατὰ τύχην ἡμέραν τινά, καθ' ἣν εὔρομεν τὸ φυλλάδιον τοῦ « Παρνασσοῦ », ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ἐν ᾧ περιέχονται αἱ ἐν λόγῳ μεταφράσεις, ἐπὶ τοῦ γραφείου ἡμετέρου φίλου, μετὰ δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς ἡμῶν ὅτε ἀνέγνωμεν τὸ ἑξῆς ποίημα τοῦ Στεκέτη, καθ' ὅτι ἡμέρας τινὰς πρότερον εἶχομεν γράφει ἀνάλογόν τι :

Ὅταν θᾶσαι γρη῏α καὶ θὰ διαβάξης
αὐτοὺς τοὺς στίχους 'ς τῆς φρωτιάς τὸ πλάι,
σιγά, σιγά ὁ ροῖς σου θὲ νὰ πάη
'ς τῆς ἡμέραις ποὺ σ' ἀγάπησα.

Κ' ἡ κεφαλὴ 'ς τὸ στήθος σου θὰ γύρη,
ὅταν σκερθῇς τὰ χρόνια τ' ἀνθισμένα,
ἐμὲ κρυφὰ θὰ θυμαθῇς, ἐμένα,
ὅπου νεκρὸς θὰ βρῖσκωμαι.

Καὶ θὰ θαρρῇς πὼς ἔρχεται ἡ φωνή μου
μέσ' 'ς τὸν ἀέρα ποὺ ἔξω θὰ βογκάη,
καὶ θὰ θαρρῇς πικρὰ πὼς σὲ γελᾷ
ἓνα περίπαιγμα σκληρό.

Καὶ ἡ φωνή θὲ νὰ σοῦ 'πῇ: Θυμᾶσαι,
θυμᾶσαι πειὰ τὴν πρώτην ὀμισηνιά σου,
καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά σου, τὰ μαλλιά σου
ποὺ τ' ἄσπρα στήθη ἐσκέπαζαν;

Πῶς σ' ἄλλαξε ὁ καιρὸς! Ἐχει τυπώσει
χλωρὸ τὸ πέρασμά του 'ς τὴ μορφὴ σου.
Ἄχ! ποῦ εἶν' οἱ 'περήγματοι θυμοί σου
καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ ξανθά;

Μονάχη 'ς τὴ φρωτιά σου καθισμένη
τ' ἀποθαμένα ρεῖατα κλαῖς ἀκόμα.
Μονάχος κ' ἐγὼ κλαίω μέσ' 'ς τὸ χῶμα.
Ἐλα λοιπὸν. . . σὲ καρτερῶ.

Κι' ἄν 'εἰς τὴν ζωὴν μ' ἐγέλασε ἡ ἐλπίδα
γὰρ πάντα εὐτυχισμένοι γὰρ ἐρωθοῦμε,
ἔλα, 'εἰς τὸ μνημῖον θὰ στεφανωθοῦμε
καὶ θὰ σαπισωμε μαζί.

Ἡ πρώτη σκέψις ἡμῶν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀνωτέρου ποιήματος ὑπῆρξε νὰ ἐξαφανίσωμεν τὸ ἡμέτερον. Ἀλλ' ὀριμώτερον σκεφθέντες διετηρήσαμεν αὐτὸ ἐν τοῖς « Ἀσφοδέλοις » (Ἀρ. ΙΘ') οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος. Ὅπως δὲ μὴ ἀλλοιωσώμεν τὴν ὀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν, ἀφήκαμεν αὐτὸ καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεπεξέργαστον.

Τὸ καθ' ἡμᾶς προσεπαθήσαμεν νὰ μὴ μνηθῶμεν κινένα ἐκ τῶν ποιητῶν ὁμογλώσσων τε καὶ ξένων, οὓς τυχὸν ἀνέγνωμεν. Γράφοντες τὰ ἐπόμενα δοκίμια ἐζητοῦμεν φρεσικῶς τὴν ὁδὸν ἡμῶν (ἐὰν τοιαῦτη ἀξίωσις ὄν ἔχη τι τὸ ἄγαν πολυμυρὸν ἐνταῦθα διατυπωμένη), καὶ ἡ ζήτησις αὕτη πολλαχοῦ τοῦ παρόντος καταφαίνεται. Τὴν εὔρομεν ἐπὶ τέλους; Ἀγνοοῦμεν, ὥς ἀγνοοῦμεν καὶ κατὰ πᾶσον ἡ συλλογὴ αὕτη εἶναι ἀξία λόγου, καὶ ἐπομένως τῆς ἐπιεικείας τοῦ συμπαθοῦς ἀναγνώστου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 15 Μαΐου 1896.

Α. Θ. Σ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Βεβηλοῦσιν ἀήθεις ὦδαι
τὸν αἰθέρα, δαιμόνων ὄρδαι
τὰς νεφέλας ἱππεύουν,
αἱ ἐλάται ῥιγοῦν τοῦ βουροῦ
κ' εἰς τὸ πένθιμον φῶς τοῦραροῦ
οἱ κομῆται χορεύουν!

Ἡ ποίησις μὲ π.λημμερεῖ
ὥς πόρτος καὶ πυρα.ληρεῖ
ὁ ροῦς μου,
φωγὰς ἀκρύει μουσικὰς
καὶ βρηγνηθμοὺς καὶ ἑ.λακὰς
τὸ οὔς μου.

Ἐκ τῆς ἀβύσσου ἀστραπαὶ
 θο.λαὶ μὲ βλέπουν καὶ ῥίπαὶ
 θωπεύουν
 τὴν κόμην μου ἢ ἐν ὀργῇ
 αἱ Εὐμερίδες καὶ σιγῇ
 μοὶ ρεύουν !

Ἀπέραντον πρὸς τί βροτῶ
 τὸ ρέφος καὶ τῷ ἀπαντῶ
 τὸ κῶμα;
 Οἱ ψίθυροι οἱ ἐλαφροὶ
 τί μὲ ζητοῦσι καὶ οἱ ἀφροί,
 ὦ μνήμα;

Τὰς ἀκοάς μου τίς λυγμὸς
 καὶ τίς ἀπαίσιος τριγμὸς
 νῶν πλῆττει;
 Ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἡ γῆ
 ὡς ἐν ὀνείρῳ ραναγεῖ
 καὶ φρίττει !

Φαρτάσματος σιωπη.λοῦ,
 ἐν τῇ ρυκτί, ἀπατη.λοῦ,
 μετέλῳ
 τῆς φύσεως καὶ ἐπὶ πτερῶν
 ἀνέμου φέρομαι περῶν
 καὶ τρέλῳ !

Ἐν τῇ μαγείᾳ τῶν δασῶν
 τὸ φύ.λλον εἶμαι τὸ πεσόν,
 τὸ πρεῦμα
 μὲ ἀποφέρει τοῦ Παρτὸς
 εἰς δίνην κύματος ἐντὸς
 καὶ ρεῦμα !

Ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ἀκτὶς
 ἐπὶ τῶν ἄμμων τῆς ἀκτῆς
 κοιμίζω
 τὼ χροὸν μεν σέ.λας ἢ ῥιγῶν
 ἀνὰ τὸ ρᾶμα τῶν πηγῶν
 στο.λίζω

τὴν ρηρηῆδα ἢ περθῶ

ἐπὶ μνημάτων καὶ ποθῶ

τὰ φύγω!

Καὶ τὴν ἐντάφιον εἰρκτὴν

ἐν τῇ σκοτίᾳ, τὴν φρικτὴν

ἀνοίγω!

Βεβηλοῦσιν ἀήθεις ὄρδαι

τὸν αἰθέρα, δαιμόνων ὄρδαι

τὰς νεφέλας ἱππεύουν,

αἱ ἐλάττει σιγῶν τοῦ βουροῦ,

καὶ εἰς τὸ πένθιμον φῶς τοῦραυτοῦ

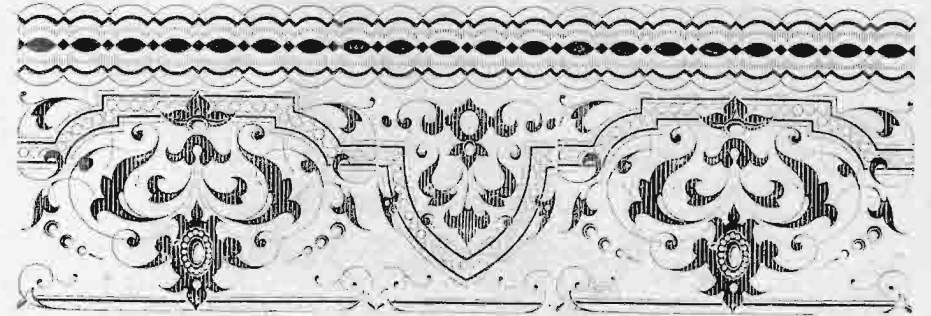
οἱ κεκμήται γογγεύουν!

HOMO SUM

(ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΜΙ)

I

ΤΩ ΗΛΙΩ

ύ, πρὺ χρυσώνεις τὸ σιτάρι,
ἀπ' ὅλα παιὸ εὐλογημένο
ἄστρο, λαμπρὸ καὶ δοξασιμένο,
τῆς γῆς περήφανο καμάρι,

γιά σένα ὡσαννὰ θὰ ψάλλω,
πρὺ ν' ἀκουσθῇ ὡς τὰ οὐράνια,
μὲ τὰ λουλούδια, τὰ βοτάνια
καὶ μὲ τὸ δένδρο τὸ μεγάλο!

Θὲ νὰ τὸ 'πῶ μὲ τὸν ἀγέρα,
μὲ τὰ πουλιά 'ς τὸ 'ξύπνημά μου,
ὅταν πηγαίνω 'ς τὴ δουλειά μου,
γιατί μᾶς φέρνεις τὴν ἡμέρα!

Θὲ νὰ τὸ ψάλλω καὶ τὸ βράδυ
μὲ τὰ ζευγάρια ποὺ γυρίζουν
κι' ἀπ' τὴν χάρὰ των ξεφωνίζουν,
γιατί μᾶς φέρνεις τὸ σκοτάδι!

Ἀπὸ τὴν ἔρημή μου κλίνη,
θὰ σιχωθῶ καὶ μὲ τὰστέρια
θὰ τὸ φωνάξω 'ς τὰ αἰθέρια,
γιατί ἀνάβεις τὴ σελήνη!

Καὶ μέσ' 'ς τὸν ὄρθρο, μὲ τραγούδια
θὲ νὰ τὸ 'πῶ, ποὺ νὰ ξυπνήσῃ
ἡ κοιμησμένη γύρω φύση,
γιατί μᾶς δίνεις τὰ λουλούδια!

Καὶ θὰ τὸ ψάλλω 'ς τὰχρογιάλι.
ὁποῦ γελάει ἀνθισμένο,
ὦ ἄστρ' ὀλόφωτο πλασμένο,
γιὰ τῆς ἀνοίξεως τὰ κάλλη!

Καὶ 'ς τὸ ζεστὸ τὸ μεσημέρι,
μέσ' 'ς τὰ δειμάτια 'ξαπλωμένος,
κοντὰ 'ς τὰ λῶνι' ἀποσταμένος,
θὲ νὰ τὸ 'πῶ τὸ καλοκαίρι!

Θὰ σοῦ τὸ ψάλλω κι' ὅταν φύγω
'ς τὰμπέλια, μ' ὠμορραις κοπέλλαις,
πώλόχαραις χορεύουν Ἰρέλλαις,
γιὰ τὸν ἀτίμητο τὸν τρύγο!

Κι' ἀπ' τὴν γωνιά μου τὸν χειμῶνα
'ς ἀν δὲν σὲ βλέπω, ἡ καρδιά μου
θὲ νὰ σοῦ 'πῇ τὸ ὠσαυτά μου
γιὰ νὰ ξανάλλῃς, 'ς τὸν αἰῶνα!

II

ΦΩΝΑΙ

I

Τὸ σῶμα.

Πλασμένο ἀπ' τῆ Πανσοφία
εἶμαι μικρόκοσμος τὸ σῶμα,
εἶμ' αἷμα, σάρκα, νοῦς, καρδία,
ἂν καὶ δὲν εἶμαι παρὰ γῶμα!

Εἶμαι μορμάρινη ἐκκλησία
μεγάλη ἔαν τὸν Παρθενῶνα,
Ποῦ κυβερνᾷ ἡ Ἀρμονία
καὶ ὠμορφαίνει ἔς τὸν αἰῶνα!

Ἡ μάνα γῆ μου σαβανώνει
τὰ μέλη μου τὰποσταμένα,
γιατὶ τὰ δέρνουν χίλιοι πόνοι,

μὰ θεία ἡ φυγὴ παρθένα
ἔς ἐμένα μόνο καταβαίνει,
μὲ κατοικεῖ καὶ δὲν πεθαίνει!

II

III ψυχή.

Είμαι ἡ ἀχτίδα τοῦ Κυρίου
καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ μυστηρίου,
ποῦ τρέβαλος ὁ οὐρανὸς
αἰώνια κρύβει 'ς τὴν μορφὴν αὐτοῦ,
'ς τὰ γαλανὰ τὰ σάβανά του,
'ς τὰ σκότῃ, 'ς τὰ πτερὰ αὐτοῦ, τρανὰς!

Είμαι ἡ φλόγα ἡ ἀγία,
ἡ λύρα καὶ ἡ ἀρμονία
κι' ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγή,
ἀπ' τὴν ἀγάπην ὅλην καίω,
μὲ τὸν Θεὸ σου σὲ συνδέω
'σταλμένη 'ς τὴν μητέρα γῆ!

Παριγοριᾶς ἐγὼ ἀχτίδα,
Θνητέ, σοῦ ρίχνω τὴν ἐλπίδα,
'στῆς Μοίρας σου τὴν ἀπονιά,
τὸ σῶμα ὅταν παραδώτῃ
πὼς ἡ ζωὴ θὰ ξανανειώσῃ
'ς τοῦ τάφου σου τὴν σκοτεινιά!

III

Ἡ γῆ.

Εἶμ' ἡμεγάλη σαβανώτρα,
παιδί μου, κ' εἶμαι ἡ τροφοδότρα,
 πού ἀγαπάει τὴ ζωή,
τὰ πράσινα μ' ἀρέσουν φύλλα,
πού τραγουδᾷ ἡ φιλεμήλα
 μὲ τοῦ ἀγέρα τὴ πνοή!

Πιστὴ σοῦ φέρνω τὴν ἡμέρα
ἀκούραστη μέσ' ἑστὸν αἰθέρα
 γυρίζοντας παντοτεινά,
καὶ τὸ νερὸ πού σέ δροσίζει
ἀπὸ τὰ στήθια μου ἀναβρύζει
 κι' ἀπ' τὰ μεγάλα μου βουνά!

Μ' ἀρέσ' ἡ νεότης ἡ ἀγιασμένη,
ὅταν περνᾷ ζευγαρωμένη
 ἔς τὰ δάση μου τὰ ἡχιδρά,
γιὰ τὴ καρδιά πού ἀγαπάει
καὶ πού τὸ ἄπειρο ζητάει
 τραγουδία ξέρω φλογερά!

IV

Ὁ ποιητής.

Ἦν τὸν κόσμον μόνος πού γυρίζω
νά τραγουδῶ καὶ νά ἐλπίζω
φροντίδα ἔχω μοναχίη,
ἔς τήν Ὀμορριά πού δέν πεθαίνει,
ὁ νοῦς μου ἀδιάκοπ' ἀναβαίνει,
ἔάν τοῦ παιδιοῦ τήν προσευχή.

Τήν ἀγκαλιάζω ἔς τὸν αἰθέρα,
ἀγνή κατάσπρη περιστέρα
κί' ἀπό τ' ἀλῶά μας φιλιά,
γεννιοῦνται φτερωτά τραγούδια,
π' ἀνθίζουν μαγικά λουλούδια
καὶ κελαϊδοῦνε, ἔάν πουλιά!

Μὲ κυβερνᾷ ἡ ἀστασία
γιατί, γυναῖκα, ἡ μαγεία
πού γύρω ἄφθονη σκορπᾷ,
ποτέ τήν ἰδική μου πλάνη,
ἔς τὰ σύννερα ποτέ δέν φθάνει,
Κί' ὅμως, γυναῖκα, μ' ἀγαπᾷς!

V

Τὰ ζῶα.

"Ερως ἀνέκατε μάχην.
Σοφοκλῆς.

Ἦ τοῦ νοῦ μας μέσα τὸ σκοτάδι,
μονάχο φεγγερὸ σημάδι
τὸ ἐνστικτο μᾶς ὁδηγεῖ,
καὶ βρίσκουμε τὴν εὐτυχία
ἔς τὴν φθερὴ μονοτονία
ποῦ ἔχει γύρω μας ἡ γῆ.

Ἀνήμερα καὶ ἡμερωμένα
ἓνα μονάχα νόμο, ἓνα
ἀναγνωρίζουμε κοινό,
τὸν ἔρωτα, ποῦ μᾶς δαμάζει,
τὸν ἔρωτα, ποῦ μᾶς ταιριάζει
σὲ δένδρα, θάλασσαις, βουνό!

Homo Sum

31

Χωρὶς νὰ ξέρουμε τί θέλει,
ἀκοῦμε, σκοτεινὴ ἀγέλη,
τὴ μαγικὴ τοῦ τῆ φωνή,
καὶ νοιώθουμε πὼς εἶν' ἡ φύτη
θεοπλασμένη, γιὰ νὰ ζήσει,
καὶ οἱ αἰθέρες γαλανοί!

VI

Ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ δ' ἔρων (σε ἔρω;) μέληεν.

Σοφοκλῆς.

Ἔλα, 'ς τὴν κόλαση μαζί
νὰ πᾶμε ὁ ἥλιος ὅταν βγαίνει,
νὰ καταιβοῦμε 'ς ἂν πεθαίνει
καὶ τὸ πρῶτ' 'ς ἂν ξαναζῇ,
ἔλα, 'ς τὴν κόλαση μαζί,
'ς τῆς γῆς τὰ βάλθη.

ν' ἀκούσωμε τί θὰ μᾶς 'ποῦν
τὰ πάθη, ποῦ 'κεῖ κάτω βράζουν,
οἱ κολασμένοι πῶς σπαράζουν
καὶ τὰ πλευρά των πῶς χτυποῦν!
Ἔλα νὰ 'δοῦμε τί θὰ 'ποῦν
τὰ μαῦρα πάθη!

Θεὲ νὰ σὲ κάμουνε Κυρά,
θὰ πέσουν νὰ σὲ προσκυνήσουν,
'ς τὰ πόδια σου θὰ 'δῇς ν' ἀνθίσουν
τὰ κρίνα τὰ φαρμακερά,
ὅταν σὲ κάμουνε Κυρά
οἱ κολασμένοι!

Καὶ θὰ πιαπτοῦμε 'ς τὸν χορὸ,
ποῦ μαῦρος στήνετ' ἐκεῖ πέρα,
ἐγὼ θὰ παίζω τῇ φλογέρα
καὶ σὺ μὲ πάτημα γερὸ,
Κυρά, θὰ σέρνης τὸν χορὸ,
ταρταρωμένη!

VII

Ὁ ἔρως τοῦ κακοῦ.

Ἔρως... σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
φρένης παρὰ πᾶς ἐπὶ λώβῃ.
Σοφοκλῆς.

Σὲ ἀγαπῶ ἔάν ποῦ ἀγαπᾷ
τὸν βράχο τοῦ γιᾶλου τὸ κύμα,
ἔάν ποῦ ἀγαπᾷ τὸ μαῦρο μνηῆμα
τὰ σώματα τὰ κρύα, τὰ νωπά!

Ὁ ἔρως μου φαρμακερὸ
δμοιάζει ὀόντι ποῦ σκοτώνει
καὶ τὸν χειμῶνα ποῦ παγώνει
μέσ' ἔς τὰ ποτάμια τὸ νερό.

Σὲ ἀγαπῶ καὶ εἶσαι σὺ
τὸ μεγαλείτερο κακό μου,
τὸ ἠματωμένο μυστικό μου,
ποῦ περισσότερο μιτεῖ

καὶ κρύβ' ἡ μαύρη μου καρδιά!
Ἄ! μὲ τὸ αἷμά σου νὰ ράνω
τὴ γῆ πῶς θέλω πρὶν πεθάνω
ἔς τὴ μαγευμένη σου ποδιά!

Ἡ ἀναίδετος.

Ἐάν σφυρὶ ποῦ χτυπάει 'ς τὰ μόνι
 πυρωμένη μιὰ λέξι χτυπῶ
 «Σ' ἀγαπῶ!»
 'ς τὴν καρδιά σου, μὰ 'κείνη δὲν νοιώνει!

Σοῦ τὴν λέγω μὲ δάκρυ βρεγμένη
 'ς ἂν σὲ βλέπω θολὸς καὶ σιωπῶ
 «Σ' ἀγαπῶ!»
 Κ' ἡ 'ματιά σου μὲ βλέπει σβυσμένη!

Ἐάν νὰ ἦταν τὴν παίρνω τρυπάνι
 καὶ μ' αὐτὴ τὸ μυαλό σου τρυπῶ
 «Σ' ἀγαπῶ!»
 Μὰ ποτὲ δὲν μὲς 'ρῶναξες «Φθάνει!»

Ἄ! 'ς τοὺς πόλους ἂν λυώνουν τὰ χιόνια,
 ἄλλο τόσο κ' ἐγὼ σὲ λυπῶ
 «Σ' ἀγαπῶ!»
 Ὀλιβερά 'ς ἂν σοῦ λέγω αἰώνια!

Καὶ νεκρὸ 'ς ἂν μὲ βάζουν 'ς τὸ χῶμα,
 ἔξερω πὼς καὶ νεκρὸς ἂν σοῦ 'πῶ
 «Σ' ἀγαπῶ!»
 ζωντανή, δὲν θ' ἀκούσης ἀκόμα!

Ἀνθέων ἔρωσ.

Τί λέγ' ἡ ἄγνωστη καρδιά των
 γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ κ' ἡ μυρωδιά των,
 ποὺ μᾶς λιγώνει,
 'ς τὸν νοῦ μου φέρνω μιὰ ξανθούλα,
 — ὅχι τὴν ἄλλη! — μιὰ παιδούλα,
 ποὺ μὲ πληγώνει!

Δὲν ἔχει ταῖρ' ἡ ὠμορφιά της,
 δὲν ἔχουν ταῖρι τὰ μαλλιά της,
 ἄχ! τὰ μαλλιά σου,
 γλυκειά παιδούλα! — κ' ἔχει μύρου
 ξανθὴ 'ς τὰ χεῖλη σου κι' ὀνείρου
 μέθ' ἡ 'μιλιά σου.

'ς τὴν ὠμορφιά σου τὴν κερένια
 δυὸ 'μάτι' ἀστράπτουν ἀστρμένια
 ποὺ καθρεφτίζουν
 μέσ' 'ς τὰ νερά των, ποὺ κοιμοῦνται
 τὰ λουλουδάκια ποὺ θυμοῦνται ⁽¹⁾
 καὶ δὲν μυρίζουν!

* *

Τὸ ξέρεις; — Ἀκουσα μιὰ 'μέρα
 τὸ μυστικό, ποὺ 'ς τὴν ἀγέρα
 εἶπ' ἓνα κρίνο,
 « — Ἀγέρα, κλείσε τὰ πτερά σου!
 'ς αὐτά, ξανθό, τὴ μυρωδιά σου,
 ῥόδο μου, πίνω! »

Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε τ' ἀγέρι·
 « — Ἡ εὐωδιά του, ποὺ σοῦ φέρει
 τὸ πέταμά μου,
 εἶναι παράπονο θλιμμένο,
 'στερνὸ φιλή, δακρυβρεγμένο,
 δὲν εἶναι γάμου.

— Ἀχ! τὰ λουλούδια τὰ καυμένα
 Ἄπ' τὴν ἀγάπη μαγεμένα
 μυρίζουν μόνο!
 Φτερά δὲν ἔχουνε καὶ μένουν
 ἔς τὴ ρίζα των, ὡς ποὺ πεθαίνουν
 ἀπὸ τὸν πόνο!

Μὰ τῆς ῥαυτῆς σου ἡ ἀχτίδα
 ἀνάθει, κόρη, τὴν ἐλπίδα
 μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου!
 κ' ἡ λύρα, ποὺ βαπτῶ ἔς τὸ χέρι,
 σοῦ λέγει, κρίνο μου, καρτέρει
 τὸν ἔρωτά μου!

Γιατὶ θὲ νᾶλθω, δὲν θ' ἀργήσω,
 λευκό μου κρίνο, νὰ μεθύσω
 ἔς τὰ πέταλά σου,
 θᾶλθω ἑνὶ μέρ' ἀποσταμένος
 νὰ γύρω, φᾶς μου, μαγεμένος
 ἔς τὴν ἀγκαλιά σου!

Ἐμεῖς θὰ ζήσουμε ἐνωμένα. . .
 — μὰ τὰ λουλούδια τὰ καυμένα,
 μυρίζουν μόνο!
 Φτερά δὲν ἔχουνε καὶ μένουν
 ἔς τὴ ρίζα των, ὡς ποὺ πεθαίνουν
 ἀπὸ τὸν πόνο!

X

Εὐλάβεια

Ἐς τὴν Πόλιν, ἔς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας
εἶναι ὀλιμμέναις Παναγιάς,
γλυκοριλούσαις καὶ χλωμαῖς Μαρίαῖς,
γεμάταις χάρι καὶ εὐωδίαις.

Ἡ μιὰ βαπτάζει τὸν Χριστὸ ἔς τὰ χέρια,
ἄλλη σηκώνει ἔς τὸν σταυρὸ
δυὸ ὄμματα μέσ' ἔς τὸ δάκρυ, ἔάν ἀστέρια
πνιγμένα μέτα ἔς τὸ νερό!

Κι' ὁ διάκος, ὁ παπᾶς, ποὺ ταῖς θυμιάζει,
νά ταῖς κυττάξῃ δὲν τολμᾷ,
τὸ μέτωπό του σκύρτει καὶ γλωμιάζει,
γιατὶ περίσσια ταῖς τιμᾷ.

Ἐς τὰ ὄμματα σου τὰ ὄμματα νὰ γυρίσω,
ὦ ζωντανή μου Παναγιά,
ἔάν τὸν παπᾶ θαρρῶ πὼς θ' ἀμαρτήσω,
μὰ σὲ λατρεύω ἔς τὴν καρδιά!

— — — — —

XI

Ἐξέγεροῖς.

Ἀκοῦς, ψυχὴ μου, τὴν ἀρμονία,
 π' ὁλόγυρά μας μεθ'α τῇ Φύσῃ,
 'ς τὴ βοσκοπούλα τί λέγ' ἡ βρύση
 ἡ χρυσταλλένια 'ς τὴν ἐρημία;

Ἀκοῦς τί λέγει 'ς ἂν φτερουγίζῃ
 τ' ἀγέρι μέσα 'ς τὰ μαῦρα φύλλα,
 τί λέγει ὁ σπῆνος, ἡ φιλομήλα,
 τὸ ποταμάκι, ποῦ μούρμουρίζει;

Ἀκοῦς τί λένε 'ς τὸ περιγιάλι
 ψυχομαγῶντας ἐρωτευμένα
 τὰ κύματά του, διπλανθισμένα
 ὡς ἂν ἀπράτη κόρης ἀγκάλη;

Διπλᾶ πετοῦνε καὶ τὸ μαγεύουν,
 διπλᾶ κυλιοῦνται καὶ ξεψυχοῦνε,
 διπλᾶ ξανάρχονται, ξαναζοῦνε,
 διπλᾶ αἰώνια τὸ γυρεύουν!

Τ' ἀστέρια βλέπεις μέσ' 'ς τὸν αἰθέρα
 τὸ ἓνα τ' ἄλλο γλυκὰ πῶς σέρνουν,
 καὶ τ' ἄσπρα κρίνα 'ς τὴ γῆ πῶς γέρνουν,
 μέσ' 'ς τὴν ὁλόξεττη τὴν ἡμέρα;

Ὁ Μάης τάχα τί νὰ μᾶς θελήῃ;
 τί λέν τὰ δένδρα, ποῦ μᾶς 'μιλοῦνε,
 καὶ τὰ λουλούδια, ποῦ γύρω ἀνθοῦνε,
 καὶ ὁ ἥλιος, πῶχει χρυσὰ τὰ βέλη;

Γιατί 'ς τὰ ὄρη νὰ κοκκινίζῃ
 ἡ Χρυσταυγούλα, ποῦν' ἀδελφὴ σου;
 Τί λέν, ἀγάπη μου, 'ς τὴν ψυχὴ σου
 τὸ χόρτο, τ' ἄστρο, ποῦ λουλουδίζει;

—"Αχ! ἡ ἀγάπη, πού 'ς τὴν 'ματιά σου,
 ψυχὴ, καρδιά μου καὶ νοῦ μαγεύει,
 ψυχὴ μου, πότε θὲ νὰ καταίβῃ
 ν' ἀνάψῃ τῶναιρο 'ς τὴν καρδιά σου;

III

EAPINON

Pastorele, pastorele,
 Vois le fens qui renovele.
 Que reverdissent herbes en la praele.

Βοσκοπούλα, βοσκοπούλα,
 ὁ καιρὸς ἔκνοίγει πάλι,
 καὶ τὰ χόρτα πρασινίζουν
 μέτ' 'ς τοῦ κάμπου τὴν ἀγκάλη.

Μεσαιωνικὸν ᾄσμα.

Τώρα, πού ἤλθ' ἡ ἀνοιξὴ καὶ κάθε χόρτο ἀνθίζει,
 πού ἀνασχίνουν τὰ βουνά κ' οἱ βράχοι, πού μυρίζει
 ὡς καὶ τὸ φύκιο τοῦ ἑγιαλοῦ, ποῦναι δροσιὰ τ' ἀέρι
 καὶ φτερουγίζουν τὰ πουλιά 'ς τὰ δένδρα ταίρι—ταίρι,
 τώρα, πού πρασινίσανε ἡ ῥάχες, τὰ λιβάδια,
 κι' ἄγρια, κατὰσπρα μέσα των κυλιούνται τὰ κοπάδια,
 τώρα πού καταγάλανος ὁ οὐρανὸς ἔξαπλώνει,
 ποῦναι ἡ ἡμέρα διάρρηκ' ἡ νύχτα βαλσαμώνει,
 μαζὶ θὰ πᾶμ' ἓνα πρωὶ 'στὰ μαγεμμένα δάση!

ῥιλήτης! καὶ ἂν τὴν ἰδῇ ἔτσι τρανὰ πλασμένη,
 νὰ πέσῃ ὁ γέρωσ ὁ Καιρὸς καὶ νὰ τὴν προσκυνήσῃ,
 — ἄχ! τέτοι' ἀγάπη ἔς τὴν καρδιά σου ἔχει ἀναμμένη,
 ὦ ποιητὴ! καὶ τῶναιρο αὐτό, σου λέν, θὰ σβύσῃ!

V

ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Pourquoi n'as-tu point dit,
 ô rêve! eù Dieu nous mène!

Γιατί δὲν εἶπες, ὄναιρο,
 ποῦ ὁ Θεὸς μᾶς φέρνει!

FRANÇOIS COPPÉE.

Τὸ βράδυ 'κεῖνο ἑάστερος ὁ οὐρανὸς ἀνθοῦσε·
 ἡ σιωπὴ τριγύρω μας ἀνάσαινε καὶ ζοῦσε,
 ἔς τὴ νύχτα, ποὺ περνούσαμε πιασμένοι χέρι-χέρι.

Ἐπὶ τὸ πλάγι μου τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο εἶχ' ἀστέρι
 καὶ ἄνοιγε ἔς τὴ λάμψι του ἡ σκοτεινὴ ψυχὴ μου·
 τὰ χεῖλη μας βαπτρύνουμε κλειστά, οἱ στεναγμοὶ μου

μονάχα τῆς μιλούσανε, τῆς ἔλεγον τῇ χαρά μου,
τὴν εὐτυχιά, τὴ μέθη μου, γιὰτ' ἦτανε κοντά μου,
κ' ἐκείνη, δίχως νὰ μοῦ πῇ μιὰ λέξι μὲ τὰ χεῖλη,
μ' ἓνα φιλὶ 'ς τὸ μέτωπο ἀθάνατα μοῦ ὠμίλει.

Ἀκούσατε πῶς κελαῖδεῖ γλυκὰ τὸ ποταμάκι,
τί λέγ' ἡ βάρκα 'ς τὸν γιάλο 'ς ἂν πάρῃ τ' ἀεράκι
κ' αὐτὴ πετᾷ, τὰ κάτασπρα πανιά τῆς ἀνοιγμένα ;
— Ἀπ' τῇ ψυχῇ μου ἔξαφνα τὰ λόγια μαγεμμένα
ἔτσι κ' ἐμένα βγήκανε, 'ς ἂν φούσκωσε 'ς τὰ στήθια
ἡ εὐτυχιά μου, ποῦτανε 'κεῖνο τὸ βράδυ ἀλήθεια.

Καὶ εἶπα·

« — Πόσο σ' ἀγαπῶ ὁ νοῦς δὲν τὸ μετράει,
τὸ ξέρει μόνο ἡ καρδιά, ποῦ λυώνει 'ς ἂν χτυπάῃ·
'ς τὸν οὐρανό, ποῦ μέσα μου νὰ συνεφιάζῃ νοιώθω,
'ς ἂν δὲν σὲ διῶδν τὰ μάτια μου γιὰ τὸν δικό σου πόθο,
ἀνάθει κάθε σου 'ματιά, ποῦ 'ξάφνω μ' ἀντικρύση
'ς τὸν δρόμο, 'ς τὸ παράθυρο ποῦ στέκεσαι, 'ς τὴ βρύτη,

VI

ΤΟ ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΟΝ

Toi! sois benie à jamais!

Εὐλογημένη σὺ διὰ παντός!

VICTOR HUGO.

Ἄχ! τὰγγελοῦδι, ποῦ κοιμᾶται
καὶ ποῦ θαρρεῖς δὲν ἀνασαίνει,
ποῦ σ' ὄνειρα γλυκὰ πλανᾶται·

σιμά 'ς τὴν κούνια του γυρμένη
ἡ μάνα του, περιστερένιας
'ματιαὶς τοῦ ρίχνει, ζαχαρένιας!

Τὸ λάδι καίει 'ς τὴν κανδήλα
 κ' ἡ Παναγιὰ 'ς τὸ 'κονοστάσι
 γλυκοφιλεῖ τὰ φράτα μῆλα
 Ἐκείνου, ποῦκαμε τὴν Πλάσι.

ὦ Παναγιὰ μου δοξασμένη,
 καὶ σύ, ἀμαρτωλὴ μητέρα,
 πῶς καὶ 'ς τῆς εὐόσας καταβαίνει
 τὸ Πνεῦμα, ποῦναι περιστέρα;

VII

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Obstiné sans grandeur
 Je reste morne et sombre!

Θλιμμένος εἶναι, σιωπηλὸς
 'ς τὸ ἄδοξόν μου πεῦσμα!

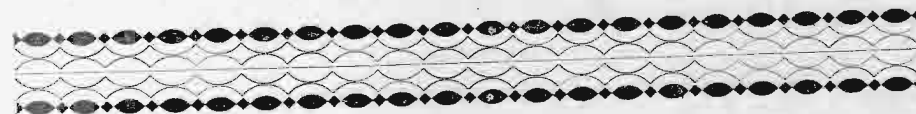
FRANÇOIS COPPÉE.

Μονάχ' ὑφαίνει τὸ πανί της,
 ποῦ δὲν θὰ 'ντύσῃ τὸ παιδί της!
 —Μέσ' 'ς τὴ γωνιά της
 τὰ ξύλα καίουν, μὰ τὰ χιόνια
 στριβάζ' ἡ μοναξιά αἰώνια
 μέσ' 'ς τὴν καρδιά της!

Ἀπὸ τὴν ἀνοιξι κάμμία
 ἔς αὐτὴν ἐνθύμησι ἁγία
 δὲν ἀναδίνει,
 μέσ' τῆς ζωῆς τὸ μαῦρο βράδυ,
 τὴν εὐωδιά της, ἔς τὸ σκοτάδι,
 π' ὁ χρόνος χύνει!

Μονότονη περνᾷ ἡ ὥρα...
 Παιδί δὲν ἔχει ἑς ἄλλη χώρα
 καὶ δὲν φυλάγει
 κἀνέν' ἀγαπημένο γράμμα!
 Ὅσ' τὴν ἐκκλησιὰ ποτέ της τάμμα
 γι' αὐτὸ δὲν ἔπαγει!

— Μονάχ' ὑφαίνει τὸ πανί της
 ἔαν μηχανὴ ἔς τὴ κρεββατὴ της
 καὶ ἔς τὴν ποδιά της
 μιὰ γάτα μόν' ὅλο τὸν χρόνο
 κοιμάται, κ' εἶν' ἡ γάτα μόνο
 ὅλ' ἡ καρδιά της!

IX

Ο ΓΑΜΟΣ

Εἰς τοὺς γάμους της.

"Αειδε, Θεά.

"Ομηρος

Σὲ ἄλλο, μέσ' ἔς τὴν ἐκκλησιὰ, πού θὰ σταθῇς ὀλιμμένη,
 κοντὰ ἔς τὸν ἄλλο, κι' ὁ παπᾶς τὰ στέφανα θ' ἀλλάξῃ,
 ἔαν πῆς τὸ "Ναί,, τὸ φοβερό, τὸ ἄλυτο, πού δένει,
 καὶ ὅῃς κάθ' ἅγιο γύρω σου γιὰ μένα νὰ τρομάξῃ,

Θυμήσου με! — Μονάχος μου ἔς αὐτὴ τὴν ἴδια κώχη,
 ἔς αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ γωνιά, πού μιὰ φορὰ μαζί σου
 ἔκαθόμουν καὶ σ' ἐρώτησα—Θὰ γίνῃ; κ' εἶπες—"Οχι!
 Ἐγὼ νειρεύομαι γλυκὰ τὴν ἀρθρτη ψυχὴ σου!

Νεκρὸς δὲν εἶμαι κ' οὔτε ζῶ· 'ς τοῦ δνείρου μου τὴ λαύρα
τὴν ἀγκαλιάζω καὶ ζωὴ ἀτώματη ἀρχίζω
σὲ ἄλλο κόσμ' ἐλόρωτο, εἶμαι πνοή, εἶμ' αὔρα,
μιὰ σκέψι, ἓνα χαμόγελο, ἄχ! ναί, δὲν ζῶ, ἀνθίζω!

Κ' ἔχει γιορτὴ ὁ οὐρανός, γιορτὴ τρανὴ, μεγάλη!
Τὸν ραῖν' ἡ κρόκινη αὐγὴ μὲ τὰ τραντάφυλλά της,
καὶ κρίνα, πῶχουν λαμπερά καὶ μυρωμένα κάλλη
ἀνθίζουνε 'ς τὰ πόδια της ἀπ' τὴν περπατησιά της!

Καὶ νά, προβάλλουν οἱ θεοὶ τ' Ὀλύμπου 'ς ἀν κολόναις,
ποῦ περπατοῦν τρανταχτεραῖς μὲ λάμψι ἀσημένια·
ὁ Δίας πρῶτα κ' ὕστερα οἱ ἄλλοι, κ' οἱ Λιῶνες,
ὅσ' ἦσαν κ' ὅσοι θάρτουνε, μὲ κάτασπρα τὰ γένεια.

"Ερχοντ' ἡ Μούσαις κ' ὁ θεός, πῶχει χρυσῇ τῇ λύρα,
καὶ νειόλουσταις ἀπὸ τῇ γῇ νεράιδες ἀναιβαίνουν,
σὲ χρυσούραντους ἀτμούς ποῦναι γεμάτοι μύρα
κ' ἄλλαις δεξιὰ πὸ τοὺς θεοὺς κ' ἄλλαις ζερβιά περγαίνουν!

Κ' ἔρχετ' ὁ Ἥλιος κ' οἱ θεοί, ποῦ κάθονται 'ς τὰ στέρια,
καὶ οἱ θεοί, ποῦ χαίρονται νὰ ζοῦν μὲ τὰ κοπάδια,
κ' ἡ Νύχαις, ποῦ ξαπλώνονται καὶ παίζουν μὲ τὰ γέρια,
τὸ μεσημέρι 'ς τῆς πλαγιζίς, τὸ βράδυ 'ς τὰ λιβάδια.

"Ερχονται κ' ὅλο ἔρχονται καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχουν!
'Απὸ τὸ κάθε λούλουδο, π' ἀνθίει 'ς τῇ γῇ ὀῶ κάτω,
ἀπὸ τῆς βρύσαις, τὰ βουνά κ' ἀπ' τὰ λαγκάδια τρέχουν,
κ' ἀπὸ τὰ δάση τὰ βαθειά, τῆς θάλασσας τὸν πάτο!

Καὶ ἀναιβαίνουν πειὸ πολλοὶ κ' ἀπ' τὸ ξανθὸ σιτάρι,
ποῦ ἀλωνίζουν ἐκατὸ ἐργάταις μαζωμένοι,
πειὸ πληθεροὶ κ' ἀπ' τοῦ ἑξαλοῦ τὰ κύματα, 'ς ἀν πάρη
ὁ μπάτης καὶ γελάτουνε οἱ ὄχλοι ἀνθισμένοι!

Προβάλλουν ἀπὸ τῆς σπηλῆγαις, πετοῦν κ' ἀπὸ τὰ βάτα,
ἀπ' τὰ δρυά, ποῦ ἔχουνε φωνὴ καὶ μᾶς μιλοῦνε
σὲ γλωσσα, ποῦ δὲν νοιώθουμε κ' ἀπὸ τὴν ἔρμη στράτα
τὰ μονοπάτια, τῆς ῥημιαίς, ἀπὸ παντοῦ πετοῦνε!

Πετοῦνε γιὰ τὸν οὐρανὸ, γιὰτ' εἶναι καλεσμένοι
 ἔς τὸν γάμο, ποὺ θεὰ στυγρὴ καὶ ποὺ τοὺς περιμένουν,
 κ' ὅσοι ἔς τὴ γῆ ἀγάπησαν, καὶ εἶναι πεθαμένοι,
 ὡς ἂν ψυχαὶς ὁλόχαραις μαζί τω ἀναιβαίνουν !

Καὶ νά, προβάλλ' ἡ Λάουρα πιασμένη χέρι-χέρι
 μὲ τὸν Πετράρχη τὸν φτωχό, ποὺ τὴν ἐτραγουδοῦτε,
 καὶ ἡ κυρὰ τοῦ Ῥίμινι, ποὺ ἄδικο μαχαῖρι
 τὴν ἔδεσε παντοτεινὰ μ' ἐκεῖνον π' ἀγαποῦσε !

Κ' ἔρχετ' ὁ Δάντης ἔάν Θεὸς ἀργά, καὶ ἔς τὸ πλευρό του
 ἡ Βεατρίκη, τοῦ γελαῖ ἔάν λούλουδο καὶ γέρνει,
 μ' αὐτὸς τὴν βλέπει σιωπηλός, γιὰτὶ τὸν λογισμό του
 ἀπὸ τὸν Ἄδην μιὰ πνοὴ ἀκόμα συνεπαίρνει !

Κ' ἀπ' τὰ παλάτια τοῦ καιροῦ τὰ μαρμαροχτισμένα,
 Ὅσα θεμέλιωσε τρανὰ τὸ χέρι τοῦ Ὀμήρου,
 καινούργιαις χάrais ξεκινοῦν μὲ κάλλη μαγεμμένα
 ἔάν ἄστρα, ποὺ θ' ἀσπρίζανε ἔς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου.

Καὶ ξεπροβάλλ' ἡ Καλυψώ, ἡ Κίρκ', ἡ Πηνελόπη,
 ἡ μάγισσαις, ποὺ νίκησε τῆς πίστεως τὸ βοτάνι,
 τῆς πίστεως, ποὺ δὲν νοιώθουνε τὴν σήμερον οἱ ἀνθρώποι
 ὅτι τιμᾷ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ θρησκεία κάνει !

Καὶ ξεπροβάλλ' ἡ Ναυσικᾶ, ἡ ἄπλαστη παρθέν'·
 κάμμιὰ δὲν ἦταν ἔάν αὐτὴ γλυκειὰ καὶ πονεμένη !
 Ὅσον δάφνης χλωροβλάσταρο, πῶχει φαρμακωμένα
 τὰ φύλλα του τ' ἀτίμητα, ἔσ' ἦταν ζηλειμένη !

Κ' ἔρχετ' ἡ Ἰφιγένεια καὶ βγαίν' ἡ Ἀνδρομάχη,
 ποὺ ὁ καὶ μὲς τοῦ Ἑκτορα ἀκόμα φαρμακώνει,
 καὶ ἡ Ἑκάβ' ἡ μάνα τῆς κ' ὁ Πρίαμος, μονάχοι,
 χωρὶς τοὺς γιουὺς των, ἔρημοι κι' ἀραχνιασμένοι πόνοι !

Ἔρχονται, βγαίνουν, τρίζουμε, ἀσπρίζουν, λουλουδιζούν,
 ἀθάνατοι, ἀμέτρητοι, περισσότεροι ἀπ' τὸν ἄμμο,
 κι' ἀπ' τ' ἄστρα περισσότεροι τὸν οὐρανὸ γεμίζουν
 χαρούμενοι κι' ὁλόφωτοι γιὰ τὸν δικό μας γάμο !

Γιατί 'ς τὴ θλίψι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, 'ς τὴν κατάρχ,
 πρὸ 'ς τὰ καμμένα χεῖλῃ σου τὸ «Ναὶ» θὰ ξεψυχήσῃ,
 'ς τῆς γῆς τὸ ξεθεμέλιωμα, 'ς τὴ νύχτα, 'ς τὴν ἀντάρα,
 'ς τὴν ὀρρανεῖά, πρὸ γιὰ τὰ μὲ 'ς τὴ μαύρη γῇ θ' ἀρχίσῃ.

ἐκεῖ, ἐκεῖ, μέτ' 'ς τῶναιρο τοῦ νοῦ μου, 'ς τὰ αἰθέρια,
 'ς τὸν οὐρανό, πρὸ γαλανὸς κυττάζει καὶ σιωπαίνει,
 ἐκεῖ, πρὸ φεύγουν ἢ ψυχαῖς καὶ λάμπουνε τ' ἀστέρια,
 πρὸ κάθε πόνος ἀδικὸς γλυκαίνεται καὶ 'γαίνει.

'ς τὸν γάμο τὸν οὐράνιο πρὸ μου χαμογελάει
 ἐσύ, ἀπ' ἓνα σύννεφο, πρὸ σκάνει, ξεπροβάλλεις,
 ψυχὴ λαμπρὴ καὶ ἀνέφελῃ, ψυχὴ, πρὸ σπαρταράει,
 ψυχὴ, πρὸ εἶται 'ς ἂν τὸ φῶς καὶ 'ς ἂν λουλούδι θάλλεις!

Κι' ἐκεῖ 'ς τὸ χειροκρότημα τ' ἀπείρου καὶ 'ς τὴ ζάλη,
 πρὸ φέρν' ἢ ἄφθαρτη χαρὰ 'ς τὰ πονεμένα στήθια
 μέσ' 'ς τῆς αἰωνιότητος τὴ γαλανὴ ἀγκάλη,
 μέσ' 'ς τὴν ἀθάνατῃ αὐγῇ, πρὸ λούζετ' ἢ ἀλήθειαν.

Ἥλιος καὶ γῆ, ^{ναὶ} θάλασσα καὶ οὐρανὸς καὶ ἀστέρια
 καὶ οἱ θεοί, π' ἀπλώνουνε 'ς τὸ χάος τὰ φτερά των
 καὶ ἡ νύχαις, ὅπου λούζονται 'ς τῆς γῆς τὰ κρυονέρια
 καὶ ἐκείναις, πρὸ 'ς τὸν ἄνεμο ἀρύνουν τὰ μαλλιά των,

Ἥρ', Ἀφροδίτῃ καὶ Ἀθηνᾶ, πρὸ ἐπλάσ' ὁ Φειδίας,
 ὁ Δάντης καὶ ἡ Λάουρα καὶ ἡ τρυφερὴ παρθένα
 ἡ Ναυσικᾶ καὶ ὁ Πρίγκις καὶ ὁ φροδερὸς ὁ Δίας,
 ψυχαῖς, νεράϊδες καὶ θεοὶ σὲ δίνουνε 'ς ἐμένα!

X

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Σ' αὐτὴ τὴ πλάσι τὴ πλατειά, τὴν ὠμορφη τὴ πλάσι,
ποὺ τῆς φωλιαῖς τῶν χιτίζουνε πουλιὰ ζευγαρωμένα,
πῶχει τὰ κρίνα τὰ διπλᾶ μέσα 'ς τὰ πόσκια θάση,
καὶ 'ς τοὺς γιαλοὺς τῆς κύματα κυλάει ἀδελφωμένα·

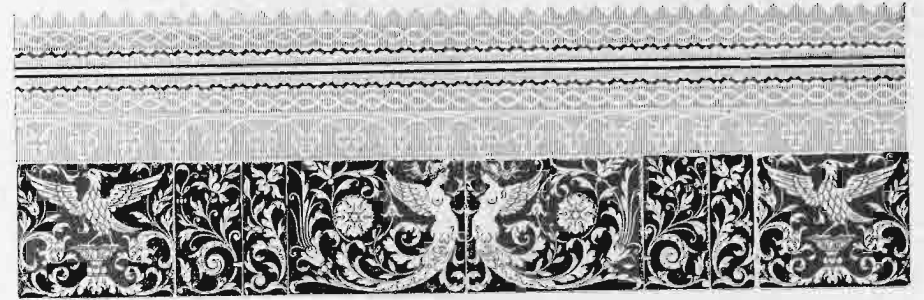
μέσ' 'ς τὸ γλυκὸ ξεφάντωμα τῆς νειότης, ποὺ γιορτάζει
'ς τὰ καταπράσινα βουνὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μάη,
ἐδῶ, ποὺ ἔλα ὁ Ἔρωτας γλυκοφιλεῖ καὶ ἀγιάζει,
'ς τὸν γάμο τὸν ἀπέραντο, ποὺ μᾶς χαμογελάει·

μέσ' 'ς τὴν αὐγὴ τὴ 'ντροπαλή, τὴν ὀξασμένη δύσι,
ἀγάπη μου, ζηλεύοντας καὶ ἡμεῖς νὰ 'νιρευθοῦμε,
ἀφήκαμε τὰ στήθια μας ἀγάπη νὰ φλογίση
καὶ ὁ Πλάστης δὲν μᾶς ἔγραφε μιὰ ὥρα νὰ χαροῦμε!

ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ

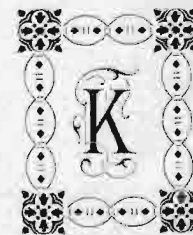

XI

Η ΕΠΟΠΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

"Υμνος.

Λ

αἱ τραγουδῶ τὴν ἁμαρτία !
Λύσε τὰ μαῦρα, ἀτίμητα μαλλιά,
καὶ κολασμένα ὅστε μου φίλιὰ
τὰ δένδρα νὰ σέ 'ποῦν ἁγία !

— Ἡ νειόχτιστη ψυχομαχοῦσε
πλάσι 'ς τοῦ χάους μέσα τὸ κενό,
κ' ἐβλέπαν τ' ἄστρα τὸν αὐγερινό,
ποῦ ἔξαφν' ἄρχισε καὶ 'σβοῦσε.

Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κυρίου
μόλις οἱ κόσμοι, μόλις εἶχαν 'βγῆ,
κ' εἶχε γεράσει 'ς τὰ βουνὰ ἢ αὐγῇ,
τὸ μάτι 'κλοῦσε τοῦ ἡλίου.

«— Ἀπόκρυψη, ἄχ! ποιὰ κατάρρα
'ς τὸν θάνατο μᾶς σέρνει φοβερά;»
ῥωτοῦσαν τὰ λουλούδια, τὰ νερά,
'ς τοῦ παραδείσου τὴν τρομάρα!

Κ' ἐπέρταν κίτρινα τὰ φύλλα,
ἢ ἄνοιξι' 'ς ἄν κόρη φθιστικὴ
γυρνοῦσε, 'ς τὰ κλωνιὰ ἢ μουσικὴ
εἶχε σωπάσει ριλομήλα.

Τὰ ζῶα παραζαλισμένα,
ἀνήσυχα, ἐκλαῖγαν θλιβερά,
κ' ἦταν ἡ νύχτα, ἦταν φοβερά,
'ς ἂν ἐβογγοῦσαν μαζωμένα!

Ἡ γῆ δὲν ἔδινε χορτάρια,
ἀπὸ τὰ δένδρα 'πέρταν οἱ καρποί,
πρὶν ὠριμάσουν, 'σάπιζαν νωποί,
ξερὰ κρεμιῶνταν τὰ βλαστάρια!

B'

Θανάτου ἔπνιγε ἀγωνία
τῇ νειόχτιστῇ τῇ πλάσι 'ς τὸ κενό,
χωρὶς ἐλπίδ' ἀπὸ τὸν οὐρανό,
χωρὶς παρηγοριὰ κάμμία,

καὶ μόνο 'ς τῆς 'Εδέμ τὴν ὀλῖψι,
παράμερα ἓνα δένδρο, 'ς τὴν ἐρμιά,
τὰ φουντωμένα 'σήκωνε κλωνιά
'περήφανα 'ς τὰ μαῦρα ὕψη!

Καὶ ὠριμάζαν οἱ καρποί του
ἀνώφελοι, μεγάλοι, ζουμεροί,
ποὺ 'ς τὰ κλωνιά του 'βάραιναν γεροί,
χωρὶς νὰ πέφτουνε 'ς τὴ γῆ του!

Καὶ τ' ἄλλα δένδρα τὸ ζηλεύαν·
«—Σ' τὸν θάνατο ποὺ βρίσκει τὴ ζωή;»
— 'Ρωτοῦσαν«—Τί ἀπόκρυφη πνοὴ
'ς τὰ στήθια του φυτᾶ;» — Γυρεύαν!

Μὰ νὰ σιμώσουν δὲν τολμοῦσαν
'ς τὸν ἴσκιό του τὰ ζῶα, τὰ πουλιά
ποτὲ νὰ χτίσουνε, ποτὲ φωληρά,
μέσ' 'ς τὰ κλωνιά του δὲν πετοῦσαν.

Βουδῇ τὰ 'ζώριζε κατάρα,
ποὺ 'βάραινε 'ς αὐτὸ παντοτεινὴ
ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ στόμα, ζωντανή,
γιὰ τοῦ θανάτου τὴν τρομάρα!

'Αδιάφορο! 'Σάν 'βλογγμένο
ἐκεῖνο 'ζοῦσε, 'ζοῦσε καὶ τρανὸ
ἀνέβαινε βαθειὰ 'ς τὸν οὐρανὸ
τὸ δένδρο τὸ καταράμενο!

Γ

'Αθάνατο τὸ δένδρο ἀνθοῦσε
κί 'ἡ Εὐα, 'εἴαν 'ὀλιμμένη προσευχή,
τοῦ παραδείσου ἡ γλυκειὰ ψυχὴ,
συχνὰ 'ς τὸν ἴσκιό του 'περνοῦσε.

Τὴν βάραινε τῆς γῆς ἡ θλίψι,
τῆς πλάσις ὁ θεόρατος ἀγρός,
ποῦ ὁ Ἀδάμ καθώνταν μοναχὸς
καὶ ἔς τὰ κυρὰ βοῦσε ὕψι:

«— Ἀδειάζει τῆς ζωῆς ἡ φλέβα!
Ἐπὶ τὸν κόσμωσῶσε, ἱεχωδὰ!»
Μὰ τὰ οὐράνια ἦτανε βουδά·
τὰ ζῶα βλέπανε τὴν Εὐα!

Κι' ἐκείνη κύτταζε τὸ δένδρο,
τὸ δένδρο ποῦ τῆς ἔλαλει μυστικά·
«— Κόψ' ἀπ' τὰ μῆλα, Εὐα, τὰ γλυκά!
Τοῦ κόσμου εἶσαι σὺ τὸ κέντρο!»

Μ' αὐτὴ δειλὴ δὲν ἐτολμοῦσε·
ἔς τ' αὐτιά της ἡ κατάρκ' ὀλιβερή,
ποῦ βάραινε ἔς τὸ δένδρο φοβερή,
βαθειὰ ἔς τ' αὐτιά της ἀντηχοῦσε:

«— Ἄν κόψῃς, Εὐα, θ' ἀποθάνῃς!»
Κι' ἀνέβαινε, ὠϊμέ! ὁ στεναγμὸς
ἔς τὰ πόδια τῆς τοῦ κόσμου κι' ὁ πνιγμός·
«— Πεθαίνω, Εὐ', ἀνθὲν μὲ γιάννης!»

Δ

Σαράντα ἡμέραις καὶ σαράντα
ἔτσι νυχτιαὶς τὸ μαῦρον βογγητό,
τὴν ἔζωνε κ' ἐκείνη ἔς τὸν βούτό,
πιστὴ ἔς τὸν φόβο ἦταν πάντα!

Κι' ἐπέρταν γύρω τὰ λουλούδια,
τὰ φύλλα μαραμμένα, πειὸ πολλὰ,
πειὸ κίτρινα, πειὸ μαῦρα κι' ἀψηλὰ
τ' ἀστέρια σβοῦσαν ἔαν τραγούδια!

ὦϊμέ! πῶς εἶδε τὴ βοή του;
 —Τοῦ κόσμου ἔριζαν, ἔριζαν οἱ ἄρμολοῖ
 νὰ σπάτουν, ἔσαν πρὸς τρίζουν οἱ σκαρμολοῖ
 ἔσαν λάμνη ὁ ναύτης τὸ κουπί του!

Μὰ ἔς τῆς σαράντ' ἀπάνω ἡμέρας,
 ἔς τὸ ἔρμιο ψυχομάχημα τ' ἑσθλῆς
 τὰ σπλάγχνα πρὸς σπαράξαντες τῆς γῆς
 καὶ ἀχολογῆσαν οἱ ἀγέρες·

ἀπ' ἓνα νέφος βουρκαμένο
 ἔσαν ἡ βόυξε ἡ ἀπέραντη βροντή,
 «—Εὐα, μάς ἔπνιξε ἡ θεοποντή,
 κλάψε τὸν κόσμον πεθαμένο!»

Ἡ Εὐα τότε ἔς τὸ σκοτάδι
 στυλῶνεται, πανώρητα καὶ τρανή,
 μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεκα καὶ ἀγνή,
 ξεχνῶντας οὐρανὸ καὶ Ἄδη·

Σὰν ἄγαλμα πλασμένη, θεία,
 ἀνάφοβη, μὲ μάτι ἀγριωπὸν
 τοῦ δένδρου ἀρπάχνει, τρώγει τὸν καρπὸν,
 τρισάγια μέσ' ἐς τὴν ἁμαρτία!

Ε

Ἔσ' ἡ ἀγάπ' ἡ δοξασμένη,
 μεγάλη ἔσ' τὴν Εὐα ἀληθινή,
 ἡ γεννήθηκε ἔς τὸν κόσμον ἡ ζωντανή
 καὶ ἔχ' ἡ ἄλλ' ἡ πεθαμένη.

Καὶ τραγουδῆσαν οἱ ἀγέρες
 τὴν Εὐα μέτ' ἔς τῶν δένδρων τὰ κλωνιά,
 «—ὦ Εὐα, ἔσαν καὶ ἐσένανε κάμμιὰ
 δὲν ἔχουν πλάση γῆ καὶ αἰθέρες».

Κι' ἀποκριθῆκαν τὰ τρυγόνια,
 πρὸ πάντα ταίρι—ταίρι βλέπ' ἡ γῆ·
 «—ὦ Εὖα, 'ς ἂν κι' ἐσένανε αὐγὴ
 δὲν εἶναι πειρὸ γλυκειὰ κι' αἰώνια!»

Καὶ εἶπε τὸ νερὸ 'ς τὸν σάλο
 τῆς λίμνης, 'ς τὸν ἀπέραντο γιαλό·
 «—ὦ Εὖα, 'ς ἂν κι' ἐσένανε καλὸ
 δὲν εἶδ' ὁ κόσμος πειρὸ μεγάλο!»

Κι' ἀποκριθῆκαν τὰ λουλούδια
 'ς τοὺς κήπους καὶ 'ς τὰ δάση τὰ βαθειά·
 «—Γιὰ τὴ 'δική σου, Εὖα, ὡμορφιά
 πρέπουν ἀθάνατα τραγούδια!»

Κι' εἶπαν τὰ ζῶα 'ς τὰ λιβάδια·
 «—Χωρὶς ἐσέ, τοῦ κόσμου τῇ ψυχῇ,
 Χωρὶς ἐσένα, Εὖα, μοναχὴ
 θᾶταν ἡ γῆ, 'ς τὸ χάος ἄδεια!»

Καὶ τραγουδῆτανε τ' ἀττέρια
 'ς τὴ νύχτα πρὸ ἀνθίζουν φωτεινά·
 «—Δὲν εἶναι ἀπὸ 'σένα πειρὸ ἀγνά,
 ὦ Εὖα, τ' ἄσπρα περιστέρια!»

Ἦν τὴν Εὖα δόξα τὴν ἀγία!»
 Καὶ σὰν ἐλέγαν Εὖα τὰ βουνά,
 κι' οἱ κόσμοι καὶ τὰ δάση τὰ τρανά,
 ἐλέγαν ὅλα—Ἀμαρτία!

XII

ΑΡΡΗΤ' ΑΘΕΜΙΤΑ

Ἦ τὴν πένθιμη αὐγὴ τοῦ νοῦ μου
περνᾷς ἔάν ἄστρο φλογισμένο
καὶ ἔς τὰ φτερά τοῦ λογισμοῦ μου
φυτᾷς ἀγέρα κολασμένο!

Καὶ γύρω σου κλωθογυρίζουν
ἁμαρτωλαὶς ἢ ἐπιθυμίαις,
π' ἀδιάκοπα μὲ δαιμονίζουν
σὲ μαύραις μέσα τρικυμίαις!

Καὶ νά, μέσ' εἰς τ' ἄπειρα πετοῦμε,
ἔάν φλόγαις δυὸ ἀγκαλιασμέναις,
κι' ἀγνώρισταις χαραῖς ζητοῦμε
ἀπ' τοὺς θνητοὺς ἐμποδισμέναις·

ἀπ' τοὺς θνητοὺς, γιατί φοβοῦνται
καὶ δὲν τολμοῦνε νὰ πετάξουν,
καὶ τοὺς κομῆτας ποὺ φιλοῦνται,
ἀπ' τὰ μαλλιά κι' αὐτοὶ ν' ἀρπάξουν!

Μὰ ἡμεῖς ἀνθρώπινα πλασμένη
καρδιά δὲν ἔχουμε εἰς τὰ στήθια,
ἔάν νοιώθουμε τὴν ὠργισμένη
τοῦ πάθους μέτα μας ἀλήθεια!

Ὁ ἥλιος φεύγει ὀμπροστὰ μας!
Ἐμπρός, νὰ φτάξωμε τὸν Δία!
Καὶ ὥς τὸν Κρόνον τὰ φτερά μας
μ' ὁρμὴ μᾶς φέραν μόνο μία!

Τὴν Ἀνδρομέδα τρεῖς φωτίζουν
 ἥλιοι! Ἐμπρός, 'ς τὴν Ἀνδρομέδα!
 Μ' ἄργά τριγύρω της γυρίζουν,
 'ς ἂν νὰ τοῖς δένη χειροπέδα!

Καὶ πᾶμε ὡς τὸν Γαλαξία!
 Τὸ ρῶς μᾶς πνίγει καὶ ζητοῦμε
 'ς τοῦ χάους τὴ βουδὴ ἐρμία
 χαραῖς δλόμαυραις νὰ βροῦμε!

Καὶ νά, τ' ἄμματο σκοτάδι
 μᾶς συνεπαίρνει, κ' ἡ λαχτάρα
 τῆς νύχτας, τοῦ κενοῦ, 'ς τὸν ἄδτη,
 ποῦ τ' οὐρανοῦ παύ' ἡ τρομάρα!

Ἀκόμα πειὸ βαθειά, ἀκόμα!
 Νὰ ζεσταθοῦμε μέσ' 'ς τὸ κρῦο!
 'Σ τὴν παγωνιά, στόμα μὲ στόμα,
 τρανὸ νὰ γίνωμε μνημεῖο!

ὦμέ! Πῶς λυώνουνε τὰ χιόνια
 'ς τὴ φλόγα πῶχουν τὰ φτερά μας!
 Πῶς σβυσοῦνται 'ς ἂν ἀτμός! αἰώνια!
 τὰ κολασμένα ὄνειρά μας!

Ἔτσι περνοῦμε τὸν αἰθέρα,
 τὴ νύχτα, τὸ κενό, 'ς τὸ κρῖμα,
 'ς ἂν τὰ πουλιά μέσ' 'ς τὸν ἀγέρα,
 κι' ὀνειρευόμεθα τὸ μνηῖμα!

* *

Τὸ μνηῖμα ναί! γιατί 'ς ἐκεῖνο
 μονάχα θαῦρωμε γαλήνη
 ἀπὸ τοῦ πάθους τὸν καρκίνο,
 ποῦ τῆς καρδιάς τὸ αἷμα πίνει!

Τὸ δάγκαμά του μᾶς σκοτώνει
 κι' ἡμεῖς 'ς τῆς ἡδονῆς τὸν πόνο,
 'ς τὴ μέθη μας, ποτέ μας «—σώνει!»
 δὲν τοῦ φωνάζομε καὶ μόνο

μέσ' ἔς τὴν χαρά μας, ποῦναι μαύρη,
 κυλιούμαστε οἱ κολατμένοι....
 — Δροσιὰ τ' ἀγέιλί μας ποῦ θαύρη,
 δίψα πικρή, καταραμένη ;

Γιατὶ κάμμιὰ δὲν ἔχει ῥῶγα
 τὸ βάλσαμο, ποῦ ἴσυχάζει,
 ὦ δίψ' ἀκοίμητη, ὦ φλόγα,
 ποῦ τὸ μηδὲν βοήθεια κράζει !

XIII

SONNET

Σὲ εἶδ' ἀπόψε ἔς τῶν νεύρο μου
 τὰ νυφικά σου φορεμένη,
 ἔσαν νᾶσουν νύφη πεθαμένη
 ἔς τὸν ταραγμένο λογισμό μου.

— Νὰ ἐλεήσης τὸν καῦμό μου
 ἦλθες, ἀγνώριστη καὶ ξένη,
 σοῦ εἶπα: — Εἶν' ἀργά, θλιμμένη,
 ἄχ ! μὴ φιλεῖς τὸ μέτωπό μου !

Καὶ σύ, χάρις καὶ ὡς γεμάτη,
μοῦ ἀπεκρίθης — Εἰν' ἀπάτη
να μὴ πιστεύης, εἶναι κρίμα!

Ἡ νόχτα μ' ἄστρα πῶς γεμίζει;
"Ἐστ' ἡ ἀγάπη μας ἀρχίζει
ἀληθινὴ ἀπὸ τὸ μυσμυα!"

XIV

ΤΗ: ΚΑΛΛΟΝΗ:

(Μηνὶ Μαρτίῳ)

Ἀπόψε μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
θὰ σοῦ συνάξω μαγεμμένα
λουλούδια, πού'ναι σὲ μικροῦ παιδιοῦ
τὸ μνῆμ' ἀπάνω φυτωμένα.

—Πεθαίνουνε, μητέρες, τὰ παιδιὰ!
—ὦτιμέ! Πεθαίνουν; Πές το πάλι
νὰ τὸ χορτάσ' ἡ μαύρη μου καρδιά!
—Πεθαίνουν, ὅπως κι' οἱ μεγάλοι!—

Καὶ γιὰ δροσούλ' ἀντὶς ἀπ' τῇ πηγῇ
 θά ράνω μ' αἶμ' ἀπ' τῇ καρδιά μου
 τὰ λούλουδά μου—ἴσως μέσ' ἐς τὴ γῇ
 τοῦ στάξης δάκρυς, Κυρά μου!

Γιατὶ ποτέ, ποτέ γιὰ ζωντανούς
 ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ δακρύζης!
 Τὸν θάνατο, ποὺ κάνει ὀρφανούς,
 ὁμοιάζεις, μοναχὰ π' ἀσπρίζεις,

κι' ἐκεῖνος εἶναι μαῦρος!—Μὰ γι' αὐτὸ
 κι' ἐγὼ ἐς τὰ μνήματα γυρίζω
 καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ζητῶ
 τὰ λούλουδα, ποὺ σοῦ χαρίζω!

XV

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ

Τὸ εἶδα 'ψὲς νὰ μεγαλώσῃ,
 νὰ τεντωθῇ, νὰ τεντωθῇ,
 ἔξ' ἀπ' τὸ μνημα νὰ ἔξαπλώσῃ
 κι' ἀκόμ' ἀκόμα νὰ συρθῇ!

Ἀπ' τὴν ὀργυιὰ νὰ γίνῃ μίλι
 καὶ νὰ περάτῃ τὰ βουνά,
 λιγνὸ—λιγνὸ, ἔάν τὸ φυτίλι,
 νὰ πιάτῃ κάμπους καὶ στενά,

ἀπ' τὴν Ἀσία τὴ μεγάλη
 νὰ ζώσῃ τὸν Εἰρηνικὸν,
 τ'ς Ἀμερικῆς τὸ περιγιάλι,
 νὰ πέσῃ 'ς τὸν Ἀτλαντικόν,

τὴ γῇ νὰ βάλῃ 'ς τὴ σφενδόνη
 τοῦ κρίκου του, νὰ στυλωθῇ
 καὶ μέσ' τὸ χάος νὰ ξαμώνῃ
 καὶ ὡς τὸν Κρόνον νὰ συρθῇ!

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι
 περνῶντας τ' ἄστρου τοῦ τρανοῦ,
 νὰ μοῦ σφυρίξῃ 'ς ἂν τὸ φεῖδι
 ἀπὸ τὰ βάθρ' τ' οὐρανοῦ.

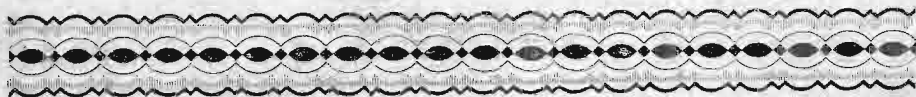
«—Ποιὸς εἶμ' ἐγώ; Ἄπορῶ νὰ ζώσω
 τὸν κόσμον, νὰ τὸν καταπιῶ
 χωρὶς μιὰ τρίχα νὰ φουσκώσω,
 εἶμαι σκουληχὶ καὶ θεριό!

Περνοῦνε ὅλ' ἀπὸ τὴν κοιλιά μου,
 νειότη, γεράματα, ἡλικία,
 αὐξαίνουν ὅλα 'ς τὴν ὑγείᾳ μου,
 καρποὶ καὶ δένδρα, καὶ παιδιὰ!

Ἄν νᾶταν ρούφηξα μιὰ στάλα
 ἐγὼ τοῦ Σαίξπηρ τὸ μυαλό,
 καὶ ἄκόμα καὶ ἄλλα ἱεῖς μεγάλα,
 ρουζῶ 'ς τὸ μνημεῖον καὶ γελῶ!

Γιατ' εἶμαι τὸ τρανὸ σκουληχί
 καὶ εἶσθε μικροί! μικροί! μικροί!
 Σ τοὺς λόγγους τρέμουνε οἱ λύκοι
 τὴ δαγκανιά μου τὴν πικρή!

Εἶμαι τὸ ἔντερον τῆς πλάτης,
 τὴν πλάτη μέσα μου περνῶ,
 ζωὴ, χωρὶς νὰ με χορτάσῃς,
 σὲ τρώγω πάντα—καὶ πεινῶ!

XVI

ΑΛΛΟΦΡΟΣΥΝΗ

Κραταιά ως θάνατος αγάπη.
Έσμα άσμάτων

Μιάν ανθοδέσμη πασχαλιαίς 'ς τὸ χέρι της 'βαστοῦτε
κι' άγνώριστοι 'πηγαίναμε, χώρια, πὸν ἴδιο δρομο,
αὐτὴ αγάπης ὄνειρο, πὸν μαγικά γελοῦσε,
κι' ἐγὼ αγάπης φάντασμα μὲ τὸν σταυρὸ 'ς τὸν ὦμο!

Κι' εἶπα μονάχος μέσα μου — 'μπορεῖ γιὰ νὰ ξεχάσης
τὴν ἄλλη, πὸν φαρμάκωσε τὰ ἔρημά σου στήθια,
κι' ἀκόμ' ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ ζήσης πρὶν γεράσης,
τὸν ἄγγελό του ὁ Θεὸς νὰ σοῦ στείλει βοήθεια.

Κι' ἀκολουθοῦσα τὸν νεῖρο, πὸν διάβαινε 'μπροστά μου.
— Παρθένα ἦταν τρυφερή, παρηγοριᾶς ἀχτίδα
ἡ κόρη μὲ τῆς πασχαλιαίς, καὶ 'ς τὴ φτωχὴ καρδιά μου
ἡ πεθαμένη ἔνοιωθε νὰ ξαναζῇ ἐλπίδα.

— Ἄχ! πᾶμε νὰ τὴν φθάσωμε, καρδιά, ὁ ἥλιος γέρνει
'ς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας νὰ κοιμηθῇ, 'νὰ σβύσῃ,
ὁ δρόμος εἶναι μοναχὸς καὶ 'ς τ' ἀκρογιαλὶ φέρνει
ὁ ἄγγελος τὸν πόνο σου 'μπορεῖ νὰ ἐλεήσῃ!

Ἄν σκύψω τὸ 'περήρανο κεφάλι μου 'ς τὸ χῶμα,
ἂν μάλ' ἡ κόρη πὼς 'μπορῶ — ποῖς ξέρε; — νὰ δακρύσω...
ἂν 'δῇ πὼς μέσα σου, καρδιά, μποροῦν, 'μποροῦν ἀκόμα
λουλούδια νὰ φυτρώσουνε καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσω....

— Εἶναι γλυκεῖα 'ς τὸν ἄνθρωπο, γλυκύτατ' ἡ ἐλπίδα!
Καρδιά μου, πᾶμε, πᾶμ' ἐμπρὸς — ἐρωτικὸ τὸ βράδυ
τοῦ ἡλίου τὴν ἀδιάκριτη ἐβούβανεν ἀχτίδα
καὶ τ' ἀκρογιαλὶ ἔσβυσε γλυκὰ μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι!

Γοργά γοργά ἐσίμωσα τὴν ἄγνωστη παρθένα,
 μὰ ἡ φωνὴ μου ἔκοπηκε πρὶν βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα,
 καὶ ὄνειρο, καὶ δαίμονας μου ἔπειραζε τὰ φρένα
 καὶ εἶδα τὸ πρῶτο φάντασμα πῶς κυνηγοῦσ' ἀκόμα!

XVII

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Ἀμήν, ἀμήν λέγω σοι· Ἐάν μή τις
 γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν
 τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ... Δεῖ
 ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν· τὸ πνεῦμα
 ὁποῦ θέλει πνεῖ. (2)

Ἰησοῦς.

Τὸ Πνέμμα μου καὶ σημεῖο
 μιὰ νύχτα, ποῦμαστε μονάχοι,
 ποὺ δὲν ἀνέσταιναν οἱ βράχοι
 καὶ ἦταν αὐτὴ ψυχρὸ μνημεῖο.

Ἦσαν ἔσαν ἄγαλμα σιμά μου·
 ἐμένα μὲ ἁγιαζεν ὁ πόνος·
 τὸν Γολγοθᾶ ἔστ' ἀγάπης μόνος
 εἶχ' ἀναβῆ, μὲ τὴν καρδιά μου!

Δάκρυ δὲν εἶχ' ἐκείνη ἓνα!

—Θεόνεκρο ἦταν τὸ σκοτάδι,
μιὰ νύχτα μαύρη, 'ς ἂν τὸν ἄδη!
τ' ἀστέρια κρέμωνταν σβυσμένα!

Ἐάρνω σαλέψανε τὰ δάση
καὶ βαρυστέναξε τὸ κῆμα·
ὁ κόσμος εἶχε γίνεи μνημα,
μνημα τοῦ στήθους μου ἢ πλάσι!

Κι' αὐτὴ μοῦ εἶπε 'ς τὸ σκοτάδι·
«—Ποτὲ δὲν θέλω σ' ἀγαπήσει!
Ποτέ!» —Μέσ' 'ς τὴ νεκρὴ τὴ φύσι
τὸ Πνέμμα μοῦκανε σημάδι.

* * *

Τὸ Πνέμμα μοῦκανε σημεῖο
κι' ἐγὼ 'ς τὰ χεῖλη της τὰ χεῖλη
σφιχτὰ ἐκώλυσα, κι' ἐρίλει
φυγὴ 'ς ἂν φλόγα πτώμα κρύο!

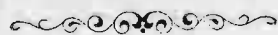
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά δὲν εἶχεν αἷμα,
κι' ἡ ἄφυγη μοῦ εἶπε «—Φθάνει!
κακὸ τὸ φίλημά σου κάνει!»
—Δὲν εἶχε διῆ τὸ θεῖο Πνέμμα!

Μὰ 'κεῖνο μοῦγενεψε καὶ πάλι
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα· «—Γιὰ νὰ ζήσης,
πρέπει ξανά 'ς τὴ γῆ ν' ἀνθίσσης
ἀγνή, πανώρηκα καὶ μεγάλη!

«Φυσᾷ τὸ Πνέμμα ὅπου θέλει—
Γυναῖκα, γιὰ νὰ σ' ἀναστήσω
θάρρω νεκρὴ νὰ σὲ φιλήσω!
—Ζωὴ σ' ἐσὲ τὸ Πνέμμα στέλλει!

«Ζωὴ σ' ἐστὲ τὸ Πνέμμα δίνει
μ' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ριλί μου,
ποὺ τώρα σοῦδωκε ἡ φυγὴ μου,
καὶ τόση, τόση πίκρ' ἀρίνει!»

—Αὐτὰ τῆς εἶπα καὶ μνημεῖο,
 εἰς τὴν νύχτα ποῦταν ἔσαν τὸν ἄδη,
 ἄσπρισ' ἐκείνη! —'Σ τὸ σκοτάδι
 τὸ Πνέμμα μοῦκανε σημεῖο!

XVIII

ΚΟΙΜΗΘΗΝΑΙ, ΑΠΟΘΑΝΕΙΝ

—'Αχ! ποῖος δὲν ἐλπίζει εἰς τὸν κόσμον καὶ ζῆ; —
 Μιὰ ῥῆμα — σὲ ῥίγο — ψυχὴ μου, μαζί!
 Θὰ πάμε νὰ μάσωμε γιούλια,
 εἰς τῆς ἀνοιξῆς μέσα τοὺς κήπους, παιδιαίς!
 καὶ λούλουδα πῶχρον βαρειαίς μυρωδιαίς,
 ὑακίνθους, ἀγιόκλημα, ροῦλια!

Θὰ μάσωμε κρεῖνα καὶ ῥόδα βουνά!
 γαρύφαλα, βιόλαις, μοσχιαίς καὶ ὑστερνά,
 ἐδῶ, εἰς τὴν φτωχὴν κάμαρά μας
 Θὰ ῥοῦμε, σπρωτώντας τὴν θύραν μαζί,
 —'Αχ! ποῖος δὲν ἐλπίζει εἰς τὸν κόσμον καὶ ζῆ; —
 ν' ἀνοίξουν, ψυχὴ, τὰ φτερά μας!

XIX

ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Νύκτωρ ωλίσθησεν
κρυφίως μέχρι σού.
Πούσεκιν.

Θάρτη μιὰ νύχτα πικραμμένη,
πού μοναχή σου, 'ς τὴ γωνιά σου,
θὰ 'θυμηθῇς τὴν περατμένη,
ἄξεχαστή σου ὠμορφιά.

"Εξω οἱ ἀνέμοι θὰ βογκοῦνε,
θᾶναι κρυμμένο τὸ φεγγάρι
'ς τὰ σύννεφα, πού θὰ κυλοῦνε
κατάμαυρα 'ς τὴν σκοτεινιά!

Καὶ θὰ περάσῃ ἀπ' ἐμπρός σου
ἀγνώριστη μιὰ νειά, πού θά'χῃ
γιὰ στέφανο 'ς τὸ μέτωπό σου
τ' ἀτίμητά σου τὰ μαλλιά!

Θά'χῃ τὰ 'φρύδια, τὴ ματιά σου,
—"Ἄχ! τὴ ματιά σου, πού σκοτώνει!—
καὶ τὸ γλυκὸ τὸ γέλατμά σου
'ς τὰ χεῖλη σου τὰ θεϊκά.

Καὶ σὺ θὰ 'θυμηθῇς ἐμένα
'ς τὴ νύχτα 'κείνη τὴ θλιμμένη,
τὰ χρόνια πειὰ τὰ ξεχασμένα
πού σ' ἀγαποῦσα φλογερά.

Κι' ἐκεῖ, πού μόνος θὰ κρυώνω,
σαβανωμένος μέσ' 'ς τὸ μνήμα,
νεκρὸς γιὰ τὸν 'δικό σου πόνο
κί' ἀπ' τὴν 'δική σου ἀπονιά,

ἀπὸ τὸ μαῦρο μέσα χῶμα
ὁ λογισμὸς σου θ' ἀναστήσῃ
τὸ πεθαμένο, κρῦο σῶμα,
ποῦταν ἴδικό σου μιὰ φορὰ!

Καὶ τότε θάρτω τυλιγμένος
καὶ σέρνωντας τὰ σάβανά μου,
νὰ σ' ἀγαπήσω πεθαμένος
ἔς τὴ νύχτ' αὐτὴ τὴ φοβερά!

XX

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ

† Νικολάω Σ. Σημηριώτῃ.

Ἐάν φλουριά τρεμουλιάζουν τὰ φύλλα
ἔς τοῦ φθινόπωρου μέσα τὰ δάση,
κατακίτρινα φόρεσ' ἢ Πλάσι
καὶ σωπαίν' ἢ γλυκειὰ φιλομήλα.

Ἐνα μύρο κρυφό, ποὺ λιγώνει
τὴν καρδιά, μοῦ μεθ'αὶ τὴ ψυχὴ μου,
ἔσάν ποὺ χάνεται, σβυέτ' ἢ ζωὴ μου,
ὅταν ὕπνος βαρὺς μὲ πλακώνῃ.

Τὰ φτερά τοῦ Θανάτου φυτοῦνε —
 τέτοι' ὁ Θάνατος ἄρωμα γύνει
 τῇ 'ματιὰ τοῦ ἀρρώστου 'ξάν σβύνη
 καὶ τὸν παίρνει μαζί καὶ πετοῦνε !

Καὶ σὲ 'λίγο τὰ φύλλα θὰ πέσουν!
 Θὲ νὰ πέσουν 'ς τὴ γῇ μαζωμένα !
 "Ω ! 'ξάν βλέπω τὰ φύλλα πεσμένα
 νὰ τὰ παίρνη ἀγέρας, μ' ἀρέσουν !

—Καὶ τὸ 'ξέρεις, γι' αὐτὸ 'ς τῶνειρό μου
 νὰ σὲ φθάσω μοῦ κάνεις σημεῖο,
 ὦ μεγάλη φυγή ! ὦ μνημεῖο !
 —Πέτα, Χάρε, νὰ πᾶμε 'ς τὸν θεῖό μου !

XXI

;

Oh ! que d' urnes funéraires !

V. Hugo

Τῆς εἶχα 'πῇ· « — Ὅλα γιὰ σένα !
 καὶ τὰ τραγούδια τὰ γραμμένα
 μὲ τῆς ψυχῆς μου τὸ φτερό,
 χαρὰ καὶ πόνος μου καὶ λύπη
 καὶ τῆς καρδιάς μου ὅλ' οἱ χτύποι,
 τὸ δάκρυ μου τὸ φλογερό !

Τὸ ἔξεις, ἴβάραινεν ἡ μοῖρα
 ἔς τὴν ὑπαρξί μου κι' εἶναι στεῖρα,
 στεῖρα σὲ ὄνειρα γλυκὰ
 ἡ σκέψι μου καὶ πῶς δακρύζω
 κοντὰ σου, φῶς μου, ἴσάν καθίζω
 καὶ σὲ κυττάζω μυστικά.

Ὁ θάνατος μοῦ ἔχει κάψει
 τὰ φυλλοκάρδια κι' ἔχω θάψει
 ἐλπίδες, μάνα καὶ χαраίς,
 πῶς εἶμαι ἄγαλμα σὲ μνημα
 καὶ πικραμμένο, ἔρμος κύμα,
 ἔς τῶν μαύρων βράχων τῆς σειραίς!

Μ' ἐγέλασεν ἡ Ἐπιστήμη,
 καθὼς ἡ Σίβυλλα ἔς τὴν Κύμη
 κι' οἱ ψεύτικοί της οἱ χρησμοί,
 θολῶσαν τὴν ἀγνή ματιά μου
 κι' ἀνάψαν ἄδη ἔς τὴν καρδιά μου,
 ὥσάν γυναίκα ἀσπαρμοί!

Πῶς εἶμαι ξέρις νικημένος,
 χολή καὶ δάκρυ ποτισμένος!
 πῶς τῇ ψυχῇ μου ἂν μεθῶ
 τὸ στερωτό μου τὸ τραγούδι,
 τὸ κόφτω, σκοτεινὸ λουλούδι,
 ἔς τὴν κορυφὴ τοῦ Γολγοθᾶ».

Κί' ἐκείνη μοῦπε· — «Σ τὸ πλευρό σου
 θὲ νὰ στηλώσω τὸν σταυρό σου,
 ὦ πικραμμένε ποιητή!»
 — Ἡ πεταλούδα ζῇ μὲν μέρα
 καὶ ἴπταξεν ἡ περιστέρη!
 — ὦ οὐρανέ, γιατί; γιατί;

XXII

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ
ΝΕΚΡΑΝ

Θά ἤθελα 'ς τῆς ἐκκλησιαίς, πού εἶν' οἱ 'Σταυρωμένοι,
ν' ἀκολουθῶ μονάχος μου τὸ ψυχομάχημά των,
κι' ἡ ὥρα νᾶναι βραδυνή κι' ὁ ἥλιος νὰ πεθαίνει
'ς τὰ πόδια των καὶ νὰ θωρῶ τὰ μαῦρα δάκρυά των!

Κι' ἀπ' τοὺς παπᾶδες, πούν' ἐκεῖ θαμμένοι, ὀμπροστά μου,
θὰ ἤθελα νὰ στυλωθῇ κἀνεὶς, πού νὰ νομίσῃ
πὼς εἶμαι λύπης ἄγαλμα καὶ 'ς τὴν ἀκίνησιά μου
νὰ πάρῃ τὸ θυμιατὸ καὶ νὰ μὲ λιβανίσῃ.

Ἄσφόδελοι.

113

Κι' ἀκόμα γιὰ νὰ πᾶψουνε οἱ μαῦροι λογισμοί μου,
ἀνάμετα σὲ δυὸ κερὰ νὰ ἤμουν 'ξαπλωμένος!
Μὰ εἶν' ἐκεῖνο, πού πρὶν περσσότερο ἡ ψυχὴ μου,
νᾶμουν νεκρός, καλὰ νεκρός, βαθεῖα 'ς τὴ γῆ θαμμένος!

XXIII

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἐάν τὰ μεγάλ' ἀγάλματα, τὰ μαρμαροπλασμένα,
 ποῦ δὲν ἀλλάζουν θέσι,
αἰώνια τὰ ῥάτια σου καὶ σὺ βαστᾷς κλεισμένα!
 Γι' αὐτό, γι' αὐτὸ μ' ἀρέσει,

μαῦρε τοῦ ὕπνου ἀδελφέ, νὰ σὲ κυττάζω τόσο!

 Κι' ἀκόμα γιατί ῥοιάζεις
μὲ τὴ Μορριά, ποῦ δὲν γελά καὶ μήτε κλαίει, ὅσο,
 ψυχὴ μου, κι' ἂν σπαράζης!

ὦ Θάνατε, κι' ἂν ὄνειρο κάνένα 'ς τὴ φοβέρα,
 πῶχει γιὰ μᾶς τὸ μνημα,
περνᾷ 'ς τὸν μαῦρο ὕπνο σου, ἐσύ, 'εἴαν τὸν αἰθέρα,

 ποῦ δὲν ταραῖζει κύμα,
ἀτάραχος αἰώνια τὸ βλέπεις καὶ σωπαίνεις,
ὦ σύ, ποῦ κάνεις τοὺς νεκρούς! ὦ σύ, ποῦ δὲν πεθαίνεις!

XXIV

Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

Μοῦ φάνηκε 'ς τὸν ὕπνο μου πὼς ἤμουν πεθαμένος
χωρὶς νὰ πέση δάκρυ
κανέν γιὰ 'μένα θαλερὸ καὶ 'ξάφνω πὼς φερμένος
εὐρέθηκα 'ς τὴν ἄκρη,

ποῦ μιά φορὰ τὸ 'μάτι μας μὲ φόβο θ' ἀντικρύση
τὸ μυστικὸ τὸ μαῦρο,
'ς τὴν ἄβυσσο, ποῦ ὄλους μας θὰ μᾶς καταποντίση,
καὶ πὼς ζητοῦσα ναῦρω

τὸν ἑαυτὸ μου εἶδωλο 'ς τὰ βάθη της γραμμένο
μὰ εἶδα νὰ γυρίζη
ὁ ἥλιος 'ς τὸν καθρέπτη της 'ς ἄν φάντασμα σβυμένο,

καὶ εἶπα·— Δὲν ἀξίζει
'ς τὸν κόσμ' ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ καὶ ν' ἀγαπάη ἀκόμα,
ἀφ' οὗ καὶ μέσ' 'ς τὸν θάνατο δὲν εἶναι παρὰ πτώμα!

XXV

ΤΟ ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ

Ὁ ἓνας χωρὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο
θε νὰ σαπίσωμε 'ς τὸ μνῆμα
χωρὶς λουλούδια νὰ σοῦ βάλω,
χωρὶς νὰ πῆς γιὰ 'μένα « κρῖμα! »

Γιατὶ ἡ ἀγάπη, ποὺ ἐνώνει
τοὺς ἄλλους, φῶς μου, μᾶς χωρίζει,
κι' ἀπ' οὗ 'ς τὴ γῆ μᾶς φαρμακώνει,
'ς τὸν οὐρανὸ μᾶς ἀπελπίζει!

Γιατὶ ὁμοιάζει μὲ τὸ μῖσος
κι' ἀπ' τὸν θεὸ καταραμένη,
'ς τὰ μαῦρα γείλη μας τὸ ἴσως
κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ βουβαίνει!

Εὐτυχισμένο τὸ σκοτάδι,
ὅπου κυττάζονται τ' ἀστέρια!
ἡμεῖς ἀρνιούμαστε τὸν Ἄδη
καὶ δὲν μᾶς θέλουν τὰ αἰθέρια!

Γιατὶ ποτὲ ἐνόσω ζοῦμε,
ποτέ σου δὲν θὰ μὲ ζητήσης,
κι' ἐνῷ νὰ σέ ἰδῶ φοβοῦμαι
γιατὶ δὲν θέλω ν' ἀμαρτήσης,

ἀλλοίμονο! Εἶν' ἀμαρτία
καὶ τὰ τραγούδια, ποὺ σοῦ γράφω
γιὰ τὴν ἀγάπη τὴν ἀγία,
ποὺ δὲν ἐλπίζουμε 'ς τὸν τάφο!

XXVI

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΚΡΙΝΟΝ

Δ. Ζαχαριάδη.

Μιά 'μέρα, ένα φλογερὸ τοῦ Μάη μεσημέρι
'ς τὸ δάσος, πρὶν καθώμουνά ν' ἀκούσω τῇ φωνῇ του,
ὁ Δάντης ἦλθε σκυθρωπός, μ' ἐπῆρεν ἀπ' τὸ χέρι
καὶ οἷχως λέξι νὰ μοῦ 'πῇ μ' ἐτράβηξε μαζί του.

Κι' ἐπήραμ' ἔτσι τὰ βουνά—δὲν ἔπαιζε τ' ἀγέρι
μὲ τὰ μαλλάκια κάμμιανῆς νεραϊίδας—ἡ μορφὴ του
ἀδιάκοπα σκυθρῶπαζε—ἀγνώριστα τὰ μέρη
ποῦ μ' ἐπερνοῦσε ἦτανε κι' ἐπήγαινα μαζί του.

Ἀσφόδελοι.

121

Ἐάφνω 'μπροστά μας 'φάνηκε μεγάλο περιβόλι
κοντὰ σὲ θάλασσα στενὴ, πρὶν πέραν ἑὸν ποτάμι,
ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνά, ἐκεῖ, κατὰ τὴν Πόλιν

καὶ μέσ' 'ς τὸν ἥλιο τὸν λαμπρό, μονάχο, 'ἑὸν καλάμι,
σὲ χίλια μέσα λούλουδα 'ς τὸ περιβόλι ἐκεῖνο,
ὁ Δάντης μοῦδειξε θολὸς κατὰμαυρο ἓνα κρίνο.

XXVII

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἀριστείδη Χ. Ἀθανασιάδη.

* *

Ἀπόψε καθάλλα
ἔς τὸ μαῦρό μου ἄτι
φτερά ἔάν τοῦ ἔμπάτη
θ' ἀνοίξω μεγάλα
νά σχίσω βουνά!

Νά σχίσω λαγκάδια
καὶ κάμπους σπαρμένους,
κρημνοὺς ξεσχισμένους,
δροσᾶτα λιβάδια,
ῥημιαῖς καὶ στενά!

Ἀσφόδελοι.

123

Μὲ πῆδημα ἓνα
τὸ μαῦρο ἄλογό μου,
ὥσάν τῶνειρό μου,
περνάει ἀφρισμένα
ποτάμια θεριά,

κορφαῖς, ποὺ στολίζουν
γαλάσματα ἄλλου
καιροῦ, πειρὸ μεγάλου,
λιμνιαῖς, ποὺ μαυρίζουν,
κυλισόντ' αἰ βαρεῖά!

Τοῦ πόντου περνάει
τ' ἀπέραντο κύμα,
ποὺ τρίςβαθο μνηῆμα
ἔς τὸν ἥλιο γελάει
καὶ κάτου πικρό,

ἔς τὰ κρυὰ του βάθη
χαϊδεύει, σκεπάζει
καὶ τέλος ξεβράζει
τὸν ναύτη, ποὺ ἔχθη,
τὸν ναύτη νεκρό!

* *

Ἀπόψε καθάλλα
 ἔς τὸ μαῦρό μου ἄτι
 φτερά ἔσάν τοῦ ἔμπάτη
 θ' ἀνοίξω μεγάλα,
 πελώρια φτερά,

νὰ πάγω ἔκεῖ ποῦναι
 πουλιά τὰ τραγούδια,
 πού κρύφια λουλούδια
 ἔς ἀθάνατ' ἀνθοῦνε
 γυρμένα νερά!

Βουβὴ τρικυμία
 θὰ τρέξω, θὰ φύγω
 ἐκεῖ, πού ξανοίγω
 ὁ ἄμοιρος μία
 σταλιά εὐτυχιάς!

Κι' ἡ Νύχτα γυρμένη
 —τὸ ἔξέρω! τὸ ἔξέρω!—
 ἔροπίσω μου, γέρω
 Καιρέ, ὠργισμένη,
 μὲ ἴμάτι ὀχιᾶς,

θὰ διῇ τὴ φυγὴ μου
 ἔς τ' ἀπόσκια ἔαση,
 κι' ἀπ' ὅπου περάτη
 τὸ ἄτι, ἡ ψυχὴ μου,
 ἐκείνη, θολή,

καπνοὺς θὲ νὰ χύτη
 καὶ σύννερα μαῦρα,
 σὲ σίφουνα λαύρα,
 γλυκειά, νὰ σὲ σβύτη
 ἀπάτη τρελλή!

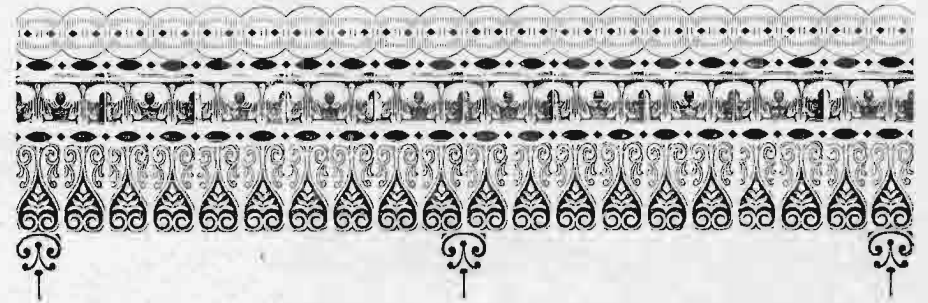
Ἀδιάφορο!—Κόψε,
 ὦ Μοῖρα, τὸ νῆμα,
 πού ὅξ' ἀπ' τὸ μνημα
 μὲ δένει!—ἀπόψε,
 χαρά μου, χαρά!

θ' ἀνοίξω, καθάλλα
 ἔς τὸ μαῦρό μου ἄτι,
 ὡσάν τοῦ ἔμπάτη,
 θ' ἀνοίξω μεγάλα,
 πελώρια φτερά!

SISMANOLOGIO
MEGARO

ΠΟΘΟΙ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

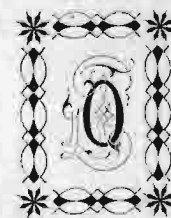

XXVIII

NYE

Ἀλεξάνδρου Συνόσεγγλου.

Πλάστης θέλει προσευχάς, καὶ προσευχάς συνάξει·
ὁ οὐρανὸς ποιεῖ ψυχὰς καὶ τ' ἄστρα κατοικίζει,
ὁ τάφος κρύα πτώματα πολὺδ' ἀκρὺς ἀθροίζει
κ' εἰς Πακτωλοῦ δ' πλούσιος ὄχλους χρυσᾶς ρεμβάζει.

ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ

Ἄλλοι τὴν δίψαν σβύνουσιν εἰς ὄπιον καὶ οἶνον·
αἱ μέλισσαι συλλέγουσι τὸ μέλι τῶν ἀνθέων,
οἱ ἐρασταὶ φιλήματα ἐπὶ ἀνδρῶν χειλέων
καὶ οἱ ἄεργ' εἰς τὸν ἥλιον θέρμην γρυσῶν ἀκτίνων.

Ὀνείρους πλάττει εὐτυχοῦς ἡ κόρη Ὑμεναίου·
φιλοδοξία πυρπολεῖ τὰ στήθη παντὸς νέου
καὶ ἡ νύξ ἀρπάζει τὰς ψυχάς, ἃς μέλπ' ἡ φιλομήλα!

Ἐγώ, τῆς μοίρας μου ἀγνώς, τοῦ κόσμου τὴν δόνην
γνωρίσας μόνον, εἰς θατῶν ἐρημικὴν γαλήνην
περίλυπος καὶ σκυθρωπὸς ξηρὰ συνάζω φύλλα!

Ἐν Λαζάνῃ, 1893.

XXIX

ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Paysage.)

Γ. Κάσδαγλη.

Ὠραία ἦτο ἄλλοτε κοιλάς ἡ Ἀσραλτίτις·
αἱ αὖραι τὴν διέπνεον ὥς φύσημα νηπίου,
γλυκὺ ἀλγέτης ἄρωμα καὶ νάρδου ἡ πνοή της
καὶ φωλεὰ αἱ ὄχθαι της γελῶσα τοῦ Μαίου.

Σήμερον θάλασσα νεκρά, ἀπέραντος, βαρεῖα,
εἰς τὰς πενήθιμους ὄχθας της χωρὶς καὶ ἔχνος βάρους,
λίμνη, καπνίζων κλίβανος, ψυχρῶν ἐρημία,
μαρμαίρουσα ὑπὸ τὸ φῶς ὡς κάταπτρον γαγάτου!

Ἐν Λαζάνῃ, 1893.

XXX

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

I

Ἐκδίκηδης.

Δ. Ζαχαριάδης.

Πολλάκις, γύναι, μειδιῶ, ρεμβάζων ὅταν μόνος
τὸ παρελθὸν μας ἐνθυμοῦμαι·
ἀφ' οὗ ἀπὸ τῆς μνήμης σου μ' ἐξήλειψεν ὁ χρόνος,
καθὼς μ' ἡγήθης σὲ ἀρνοῦμαι!

Καὶ πλέον ἔτι! ὦ! ποτέ, ποτέ δὲν σὲ ἠγάπων!
Ἄν εἶσαι θάλασσα δολία,
Εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν ὀργὴν ἐγκλείω τῶν λαιλάπων
καὶ εἶμαι ἡ πυκνὴ σκοτία!

Ματαίως τὰ ἐρέβη μου, ματαίως νὰ ἐτάσης
προσῆλους ἐπ' ἐμὲ τὸ βλέμμα,
Ἦμην βαθύ μυστήριον ὡς ὁ αἰθήρ κι' ἡ πλάσις
καὶ σὲ προσέβλεπον ἡρέμα!

Καὶ τότε ἐνῶ, πιστεύουσα θερμῶς ὅτ' ἠγαπᾶσο,
μοὶ ἔτεινες τὰ λαῦρα χεῖλη,
ὦ! δὲν ἐμάντευσας ποτὲ οἰκτρῶς ὅτ' ἠπατᾶσο,
ὅτ' ἡ ψυχὴ μου δὲν ὠμίλει,

ὅτι, γλυκύς, ἀνέτεμνον τὰ συναισθήματά σου
ὡς ἰατρός, ἐν ψυχραιμίᾳ,
ὅτι, ἂν φλόγ' ἀντέτασσον εἰς τὰ φιλήματατά σου,
δὲν ἔπαλλ' ἐν ἐμοὶ καρδίᾳ!

II

Ἀριστάρχω.

Α'.

Τὴν Ἑλβετίαν κάποτ' ἐνθυμεῖσαι;
Σ' ἐμπνέει ἔτ' ἡ λίμνη τῆς Γενεύης
καὶ στίχους γλαφυροῦς, γλυκεῖς, λαξεύεις;
Ἀρίσταρχέ μου, φίλε μου, ποῦ εἶσαι;

Εἶχον λευκῶν αἱ λέμβοι χελιδόνων
πτερά εἰς τὸ Οὐσὺ ³ ἀνεστραμμένα ⁴,
γλυκὺν τὰ κύματά της τ' ἀνθισμένα
ὥς βρέφους κοιμωμένου εἶχον στόνον.

Λευκάζων δ' Ὀδοὺς τῆς Μεσημβρίας ⁵
ἐν τῇ νυκτὶ δι' αἰγλῆς ἐκοσμεῖτο
καὶ ὄνειρον τερπνόν δ' βίος ἦτο
τῆς ἀφελοῦς μας, νεαρᾶς καρδίας.

Ἐλίκνιζον τὰ νέφη τὴν σελήνην
κι' ἡμεῖς ἐπὶ λιθίνων ἐδωλίων
ἐζῶμεν ἐν μαγείᾳ Ἑλυσίων....
—Τὴν νύκτα ἐνθυμεῖσαι, φίλε, ἐκείνην;

Β'

Τὰ δάστη ἐνθυμεῖσαι τῆς Λωζάννης;
τὸ δῶμά μου ἐν τῇ ὁδῷ Λυκαίνης;
Τὸ παρελθόν μας κάποτε θερμαίνεις;
Εὐδαίμων πόσον τότε ἦτ' ὁ Πλάνης!

Γ'

Τοὺς Παρισίους ἄράγ' ἐνθυμεῖσαι;
τὸ Πάνθειον, ναὸν τῶν ἡμιθέων
καὶ κρύπτῃν ζῶσαν τῶν γυμνῶν ὀστέων;
—Ἀρίσταρχέ μου, φίλε μου, ποῦ εἶσαι;

Δ'

Ἐν τῇ κάλπῃ σου θέλω γλυκὺ παρελθόν
ἐξαεῖ τοῦ παρόντος νὰ θάψω τὸν πόνον,
μ' ἀπετέφρωσε πῦρ ὀλεθρίων παθῶν
τὴν καρδίαν καὶ σὺ μοι ἀπέμεινας μόνον!

Ἄν ἡ νέα ζωὴ μου εἰσέτι ἀνθῇ,
 μεταξὺ τῶν γονάτων τὴν κάλπην λαμβάνω
 κ' ἡ ψυχὴ μου θανάσιμον πένθος πενθεῖ
 καὶ ποθῶ παρελθὼν ν' ἀποθάνω!

Νεαραί μου ἡμέραι, ὦ ἄλγη πικρά!
 Τοῦ παρόντος ἀνίατοι, ἄσβεστοι θλίψεις!
 Ἐμαράνθησαν τ' ἀνθὴ καὶ κεῖνται νεκρά,
 αἱ ἀκάνθαι μοι ἔμειναν μόνον καὶ αἱ τύφεις.

ὦ! αἱ τύφεις! αἱ τύφεις!—Κοιμῶμαι, κ' ἡ γῆ
 μοῦ πιέζει τὰ στήθη ἐν φρίκη ὀνείρου,
 κ' ἡ ψυχὴ μου, πλανήτης σθεσθεῖς, ναυαγεῖ
 ἐν τῇ μαύρῃ νυκτὶ τοῦ ἀπείρου!

XXXI

Η ΜΝΗΜΗ

Εὐσταθίῳ I. Ἀθανασιάδῃ.

Τί λοιπὸν εἶναι ἡ μνήμη;—Κάτοπτρον τοῦ παρελθόντος,
 ἄψυχος εἰκὼν καὶ κρύα φίλου μας ἀποθανόντος
 ἵνα προκαλῇ τὸ δάκρυ εἰς τὸ ξηρανθέν μας ὄμμα,
 λίμν', εἰς ἣν διατηρεῖται τῶν δασῶν τὸ σχῆμα' ἀκόμα,
 ἀφ' οὗ ἔλειπεν ὁ κόσμος τῶν ὀχθῶν τῆς τῶν πενθίμων,
 ἔχνος χαῖνον διαβάτου εἰς τὴν ἄμμον τῶν ἐρήμων
 προκαλοῦν εἰς τὴν ψυχὴν μας εἰδὸς τι μελαγχολίας
 γλυκυπίκρου,—ἡ ὑπάτη ἔκφρασις τῆς εἰρωνείας!

Ἐν Λωζάνῃ, 1893.

XXXII

ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ

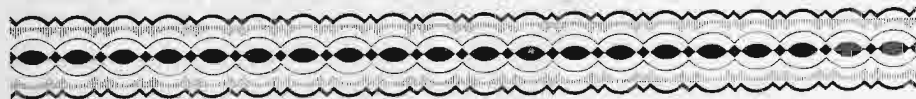
A. K. A.

Ἡ ἐπιστήμη; — Δὲν ἀρκεῖ· τὸ φῶς τῆς ἀληθείας
ἐπὶ τὰ ἔλκη μας προσπίπτει
πληροῦ μεθ' ὁδηγητῆριον τὰς εὐγενεῖς καρδίας·
ὁ νοῦς ἀγωνιᾷ ἐγκύπτων

τῶν μελανῶν ἀβύσσων τῆς τὰ βάθρη ὅπως ἴδῃ·
ἡ Σφιγξ μᾶς βλέπει σιωπῶσα,
τῶν μυστηρίων τῆς ἡ νύξ τὴν κλεῖδα δὲν μᾶς δίδει
ἀεὶ σαρδόνιον γελῶσα!

Ἵπέργηνως ἐπώλησεν ὁ Φαῦστος τὴν ψυχὴν του
δι' ἐν τῆς κόρης μόνον βλέμμα
καὶ ὁ Σατάν ἐπλήρωσε τὴν βέβηλον εὐχὴν του·

ἐγὼ τῆς κόρης μου τὸ στέμμα
ἀνέθηκα ὡς ἔφηβος, ἀντὶ πολλῶν ἀσπίδων,
ἐκέτης εἰς τὸν ἄσπιλον βωμὸν τῶν Πιερίδων!

XXXIII

Η ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

Εὐστρατίω Χ. Ἀθανασιάδῃ.

Ἄν εἶσαι δρόσου ἀμφορεὺς ἢ λήκυθος δακρύων,
ἂν θὰ ποτίσης μέ χολήν ἢ νέκταρ τὴν ζωὴν μου,
δὲν ἐρωτῶ! — Τὸ βλέμμα σου μ' ἐμάγευσε τὸ θεῖον
καί σοι προσφέρ', ὦ αἶνιγμα, ὦ γύναι, τὴν ψυχὴν μου!

Σοὶ τὴν προσφέρω ταπεινῶς, τὴν θέλω πρὸ ποδῶν σου,
ὥς αἱ μητέρες ἔφερον τῆς στυγεραῆς Φοινίκης
τὰ τέκνα των πρὸς τὸν Μολόχ! — τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν σου
δὲν ἐρωτῶ ἂν εἶναι φλόξ ἢ φαῦσις ἀμφιλύκης!

Μετάβαλέ με εἰς σποδόν, ἀρκεῖ νὰ μειδιάσης,
ἀρκεῖ μοι τὴν νεκρώσιμον, ὦ Σφίγξ, σιγὴν νὰ λύσης!
Ἀρκεῖ νὰ ἔχη τοῦ λοιποῦ ἐν θέλγητρον ἡ πλάσις!

Ἀνέκαθεν ἐμίσησεν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις
τὴν σιωπὴν τοῦ μηδενὸς καὶ εἰς τοῦ παντὸς τὸν θρόνον
ἀγάπης ἔστησε Θεόν, ἢ ξόανα δαιμόνων!

XXXIV

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

Πρὸς νεάνιδα.

I

ὦ! εἴσαι γλυκυτέρα τοῦ θανάτου!
Βαθύτερον αὐτοῦ ἐκχέεις μύρον,
μὲ θέλγεις πλέον ἢ τὰ σάβανά του,
ὦ ἐνταφίων, ἄγγελε, ὀνείρων!

Τοσοῦτον ὥστε μόλις, φίλη, ζῶσαν
τολμῶ νὰ σὲ πιστεύσω ἐν τῷ βίῳ,
ὥς ἀερῶδες ἰνδαλμα περῶταν
ἐν τῇ σκιᾷ, ἣν μόνος διανύω!

Μοὶ φαίνεσαι κρατοῦσα τὴν ὑδρίαν,
ἀπ' ἧς ἡ Νύξ γαλήνην ἐπιχέει,
ὥς δρόσον, εἰς τὴν πάσχουσαν καρδίαν,
κι' ἐγγύς σου ἡ ψυχὴ μου ἀναπνέει!

Τὸ πόμα, κόρη, εἶσαι τὸ κοιμίζον
κι' εἰς τὸν εὐρύν ὠκεανὸν τῶν πόνων
ὁ ἱλαρὸς τοῦ πένθους μου ὀρίζων,
πρὸς ὃν αἰὶ γλυκὺν ἐκπέμπω στόνον!

Τῶν πόθων μου ἐνδύεται τὸ σχῆμα
κι' ἡ χεὶρ σου τὴν φαιδρὰν μὲ ἀνοίγει θύραν,
οἱ ἧς γελᾶν μὲ καλεῖ τὸ μνηῆμα
καὶ ἑμοιάζεις οὕτω πρὸς τὴν Μοῖραν!

« — Ἐλθέ, μοὶ λέγεις, ψάλτα τοῦ θανάτου!
ἡ πεπρωμένη εἰμ' ἐγὼ μνηστή σου,
ηὐξήθην ὑπὲρ σοῦ ἐν τῇ σκιᾷ του,
ἀνέκαθεν μὲ ἐξήτει ἡ ψυχὴ σου!

Ἐλθέ δμοῦ νὰ κλαύτωμεν τὸν βίον!
 Εἰς ἄγνωστον ζωὴν θὰ σ' ἀναστήσω,
 τῆς τέφρας ρίψε, ρίψε τὸ φορτίον!
 —Καὶ σὲ ἀκούω καὶ ποθῶ νὰ ζήτω!

II

ὦ παρθένε, εἰς ῥέοντας στίχους
 γλυκυτέρους τοῦ μέλιτος, φίλτη,
 τὰ ὠχρά μου θὰ σ' εἴπωσι χεῖλη
 τῆς ψυχῆς μου τοὺς φρίσσοντας ἥχους.

Ὡς ἀγάλματος θέλω λαξεύσει
 τῶν στροφῶν μου τὰ ἔνσαρκα μέλη,
 κα' ἡ ἐρῶτα καρδιά μου θέλει
 τὴν πυρίνην ζωὴν τοῖς ἐμπνεύσει!

Οὕτως ὥστε τὸ πᾶν μελωδία
 καὶ ἀνέκφραστος ἔσται γλυκύτης
 ὅταν στένῃ ἡ κιθάρα μου, ἥτις
 πηραγρόδως νῦν μέλει ἡ ἀγία!

Παραχόρδως, διότι ὁ νοῦς μου
 ναυαγῶν εἰς ἀνίερὸν πόντον
 ἐπεζήτει συναίσθημα νόθον
 καὶ πλανῶν τοὺς ἀγνοῦς λογισμούς μου.

Πλὴν ἐπέστης, ὦ ἰνδαλμα, καὶ ἤδη
 ὥς εἰς ἅγιον νᾶμα λουστειῖσα
 ἡ ψυχὴ μου καὶ ἐν σοὶ καθαρθεῖσα
 τὴν κιθάραν ἀγνὴν μ' ἀποδίδει!

III

Ὁ δύτης τὰς ξηρὰς ἀκτὰς ἀρίνων τῆς Καλύμνου
 τὸ ἐρυθρὸν κοράλλιον τοῦ πόντου ἀλιδεύει
 εἰς φρίκην ὑποβρύχιον ἀβύττου ἀποκρήμνου,
 ἣν καρχαρίας εἰδεχθῆς συχνότατα ἱππεύει.

Ἄλλοτε πάλιν ὑψηλοὶ τοῦ χάους ὁδοιπόροι,
 ἀερονάυται, ἐρασταὶ τῶν ἄστρων τολμητίαι,
 ἐκεῖ, ἐνθα ἐξ αἵματος ἰδρώνουσιν οἱ πόροι,
 ὑψοῦνται πρὸς συγκίνησιν φλεγόμεναι καρδίαι !

—ὦ! πόσον, πόσον, ἄφρονες, σᾶς ταλανίζω, φίλοι!
 Ἴδέτ' ἐδῶ τὰ χεῖλη της! πορφύρας μὴ κογχύλη,
 ἄνθος ῥοιᾶς γλυκύτερον αὐτῶν μὴ ἔχη χρῶμα;

Καὶ σεῖς, θρασεῖς ἐρευνηταί, πτωχῶν Ἰκάρων γέννη,
 ἰδέτ' ἐδῶ τίς ἄβυσσος γλαυκῶν ὀμμάτων χαίνει!
 —Ὅμοιαν ἔχει τ' οὐρανοῦ τὸ ἀστερόεν δῶμα;

Ἐν Λαζάνη, 1893.

IV

Πόθος.

Ποθῶ παρὰ τοὺς πόδας σου νὰ μένω αἰωνίως
 ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ γλαυκοῦ ἐρχόμενος αἰθέρος,
 νὰ μ' ἔχη φύλακ' ἄγγελον ὁ ἄσπιλός σου βίος,
 νὰ εἶμαι τῆς καρδίας σου ὁ ἰδεώδης ἔρωσ!

Τὴν νύκτα νὰ ἐνδύωμαι μαρμαρυγὴν ἀστέρος!
 Νὰ σοὶ παρίσταμ' ὕψηλός, οὐράνιος καὶ θεῖος,
 γλυκὺς ὡς ἔαρ καὶ ξανθὸς ὡς τὸ χρυσίζον θέρος
 εἰς τῶναιρόν σου μαιδιῶν, παρθένε, οὐρανίως!

Νὰ εἶμι' ἐγὼ τὸ παρελθόν, νὰ εἶμι' ἐγὼ τὸ μέλλον
καὶ τὸ παρόν σου καὶ ποτὲ νὰ μὴ σοι φέρω πόνον!
Νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ ἄμωμος σὲ νὰ λατρεύω μόνον!

Ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ζήσωμεν τὸν βίον τῶν ἀγγέλων,
ὡς δύο κύκνοι πάλλευκοι τὸν βίον νὰ χαρῶμεν
καὶ ὡς οἱ κύκνοι ψάλλοντες ὁμοῦ καὶ ν' ἀποπτῶμεν!

Ἐν Περσίης, 1895.

V

Ἀβεβαιότης.

ὦ! μόλις σὲ εἶχον γνωρίσει κ' ἡ ὥρα
νὰ φύγω μ' ἐβίαζεν, οἶμοι! νὰ φύγω!
Εἰσέτι ἀλγῶν ἓνα στόνον συμπνίγω...
τοῦ πλοίου ἀπῆρεν, ἀπῆρεν ἡ πρῶρα!

Καὶ σὺ τὴν ἀβρὰν σου μοὶ ἔτεινες χεῖρα·
μακρὸν εἰς τὸ βλέμμα σου ἔνδακρυ βλέμμα
προσῆλουν· τὸ σὸν ἐμειδία ἡρέμα
— καὶ εἴρων ἐκεῖ που ἐγέλα ἡ Μοῖρα!

Τίς οἶδεν, υἱοὶ τῆς στιγμῆς, πότε πάλιν
 ἀλλήλους νὰ ἴδωμεν γέγραπται, φίλη;
 Ἡ ἄλλη αὐγὴ θέλει ἄρ' ἀνατελεῖ;

— Τὴν χαίνουσιν βλέπω τοῦ τάφου ἀγκάλῃν
 καὶ πόνου κραυγὴν εἰς τὰ στήθη συμπνίγω,
 — ὦ! πῶς μὲ ἀφῆκες, παρθένε, νὰ φύγω;

VI

Lavez moi, sire, par cette onde
 Dont vous sauvastes tout le monde.

Ξέπλυνέ με μὲ τὸ κῆμα,
 ποῦσωτες τὸν κόσμον ὅλο.

Wace.

Εἶμαι ναὶς ἐρειπωθεὶς, παρθένε, τὸ εἰξεύρεις!
 Οἱ ἄνεμοι ἐσάρωσαν λυσσῶντες τοῦ ἀπείρου
 τὴν χόνιν τῶν εἰδώλων μου καὶ μάτην, φεῦ! νὰ εὕρης
 θὰ ἐπεζήτεις ἐν ἐμοὶ ὁσμὴν ἁγίου μύρου!

Ἡ γλαυξ οἰμῶς εἰς τὰ οἰκτρὰ ἐρείπιά μου, κόρη,
 καὶ ἡ νύξ κατέρχεται ἐπ' αὐτῶν, ὡς νέφος, ἀπαισία,
 ὡς νέφος μέλαν, συμπαγές, βαρὺ, καθὼς τὰ ὄρη,
 καὶ πλέον ἔτι, ὡς στυγνὴ, ἀνίατος κακία!

Καὶ τῆς βεβηλωθείσης μου ψυχῆς ἂν ἔτι αὔρα
τὸν ζόφον καὶ τὸ ἔρεβος σπανίως ἀποτείη,
εἰς τοὺς πεσόντας κίονας θερμκίνεται ἡ σαύρα
τοῦ ἐνδομύχου μου νοῦ, ὃν δαίμων καταλύει!

Καὶ ὅμως ἤμην ἄλλοτε ποτε κι' ἐγὼ παιδίον!
—ὦ μήτέρ μου, ὦ εἰδωλον πικρόν, τὸ ἐνθυμεῖσαι;
Καί, κόρη, τοὺς κροτάφους μου ἀγνῶν ἐκόςμουν ἴων
οἱ θύσσαναι...—ὦ παιδικὴ ἀπλότης μου, ποῦ εἶσαι;

Ἀπέπτῃς, φεῦ! ἀπατηλὴ σκιά, ἐλαφροτέρα
πομπόλυγος, ἣν βλέπομεν τὰ ὕψη ἀνελλοῦσαν,
ἐξηφανίσθῃς, ὄνειρον, εἰς τὸν βαθὺν αἰθέρα,
καὶ ἂν σ' ἐκάλεσα θεάν, σ' ἐθρήνησα θανοῦσαν!

—ὦ! καί, παρθένε, σ' ἀγαπῶ, κατάρατος, τὸ κρίνον!
Σὲ ἀγαπῶ πλειότερον τῶν ἱλαρῶν ἀστέρων,
γλυκύτερον τοῦ λυκαυγοῦς, τῆς αὔρας, τῶν ἀκτίνων,
βαθύτερον τῶν κυανῶν, ὁ ἀτυχῆς, αἰθέρων!

Σὲ ἀγαπῶ πλησίον σου, ζωῆς λησμονηθείσης,
ἀπλότητος καὶ πίστεως, διότι ἀναπνέω
τὸ μύρον τὸ τρισάγιον μετ' ἀπληστίας ἱσῆς,
μεθ' ἧς ἐξαίφνης ὁ τυφλὸς θ' ἀνέδλεπε τὴν Ἑω!

ὦ! ἄπχ' ἔτι! Λάλησον! Εἰπέ μοι τί σοι λέγει
ἡ μήτηρ σου, ἐνῶ κεντᾶς κι' ἡσύχως ἀκροᾶται;
Τίς πίστις τὴν ἀθῶαν σου καρδίαν διαφλέγει;
Τί ὄνειρον εἰς τ' ἀχανὲς ἀπόκρυφον θεᾶσαι;

Ἡ ἀθωότης ὁ φανὸς τῶν μυστηρίων εἶναι·
εἰπέ μοι, τίς τὰ στήθη σου ἐλπίς μαγεύει θεία;
Ἄν πέραν, —κόρη, μ' ἐννοεῖς— ἀνθίζουν αἱ μυρσίναι,
ἐκεῖ, ἐνθ' ἄρχεται ἡ νύξ ἀπότομος καὶ κρύα;

Ἀπόσυρον τὸν ναυαγὸν τῶν ζοφερῶν κυμάτων!
Μὲ τῆς καρδίας σου τὸ πῦρ ἀνάπτησον τὸ πτώμα
καὶ εἰς τὴνχώραν φέρε με τῶν ἀρελῶν θαυμάτων,
τὸ ἀψευδές σου, ἄγγελε, θέλω πιπτεῦται στόμα!

Εἰς κολυμβήθραν Σιλωάμ ἂν νίψης τὴν ψυχὴν μου,
 παῖδιον ἂν ὁ ἔρως σου ποτε μὲ ἀναγεννήσῃ,
 ἂν εἰσακούσῃς προστηνῆς τὴν φλογερὰν εὐχὴν μου,
 ἡ μήτηρ μου, περίρρυτος φωτός, θὰ σ' εὐλογήσῃ!

VII

Μεταμέλεια

Φάντασμα εἶμ' ἐν τῇ ζωῇ, ὦ κόρη, καὶ μὲ τέρπει
 ἡ νύξ, ὁ ζόφος, τὸ μηδέν, ἡ φρίκη, ἡ ἐρημία,
 ἔνθα οὐδέποτε ἀκτίς, οὐδέποτε προσέρπει,
 ἔνθα σιγᾷ ὁ ἥλιος, σιγᾷ καὶ ἡ καρδιά!

Θέλω νεκρὰν περὶ ἐμὲ πᾶσαν ἡγῶ νὰ ἔχω!
 χαλκοῦς νὰ εἶμαι ἄγγελος καὶ μόνος! αἰωνίως!
 πτερόεις, τὰ ἐρέβη μου ταχὺς νὰ διατρέχω,
 δεινὸς ἐν τῇ μονώσει μου, ἀνέφικτος καὶ θεῖος!

Μακρὰν τοῦ ἄλγους καὶ μακρὰν νὰ ἦμαι τῶν αἰθέρων,
μακρὰν τῶν πόνων τῆς ζωῆς, τῶν γλυκερῶν ὀνείρων!
Μακρὰν τῆς λύπης, τῆς χαρᾶς, μακρὰν καὶ τῶν ἀστέρων,
τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος, ἐρήμων μέτω στείρων!

Τί πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα σου;—Δὲν θέλω νὰ γνωρίσω
τί λέγ' εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ χεῖλος τὸ εὐώδες,
ἢ μεταξίνη κόμη σου, δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω
ἄλλ' ἀπαθής, τ' ἀνάλγητον νὰ βλέπω ἰδεῶδες!

VIII

Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου.

Η. Α. Σ.

Ὡς τὸν Ἰησοῦν ὁ Πέτρος, θὰ σὲ ἀρνηθῶ ὁμοίως·
—ἂν τὴν ἀγαπῶ, θὰ εἶπω, σκότος ἔστω μοι ὁ βίος!

Σκότος ἂν τὴν ἀγαπήσω!

Ἄν τὴν ἔχω ἀγαπήσει, σκότος ἔστω αἰωνίως!

Κι' ἐνθυμούμενός σε, τάλας, εἰς τὰ σκότη μου κρυφίως,
μόνος πάλιν θὰ θαυμάσω!

XXXIV

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Ἡ τέχνη μακρά, ὁ δὲ βίος βραχύς·
 ψυχὴ μου, τὴν ἄβυσσον πρέπει ταχύς,
 ὥς ἄστρον, νὰ πλεύσω,
 πρὶν ἔτι ὁ κώδων σημάνῃ κ' ἡ γῆ
 ἐν τῇ μητρικῇ της μὲ θάψῃ στοργῇ,
 πρὶν ἔτι ἐκπνεύσω!

Ἀπάρωμεν ἤδη, καὶ ἄλλας ἀκτὰς
 ζητήσωμεν ἥττον, ὦ φίλη, φρικτὰς·
 τὸ πέλαγος εἶναι
 ἀπέραντον! ἄγωμεν, ἔνθα πνοαὶ
 γλυκύτεραι πνέουν καὶ ἄλλαι ῥοαὶ
 ῥοχθοῦσι καὶ δῖναι!

Τὸ ἄπειρον αἰνιγμα εἶναι διπλοῦν·
 εἰς τὸν ταχύν μας τὸν ἄνθρωπον πλοῦν
 ἂν ἴδωμεν μόνον,
 εἰς φρέαρ θαλάσσης ἐγεύθῃς χολῆς
 καὶ φεῦ! εἰς παρθένου τὰ χεῖλη καλῆς,
 θανάσιμον πόνον!

Τὸ σύμπαν νὰ τρώγῃ ἡσθάνθῃς ὁδούς·
 —ὦ Πλάστα, τὰς σὰς τίς γινώσκει ὁδούς;—
 Καὶ εἶπες· τὸ πάθος
 κ' ἡ μοῖρα συνέχουσ' ὑμᾶς Προμηθεῖς!
 Εἰς Καύκασον δέσμιαι εἴσθ' ἀληθεῖς,
 τὰ σύμπαντα λάθος!

Τὸν βλάσφημον, κόρη, συγχώρει, ξανθὴ!
 Παιδίον, τὸ φῶς κ' εἰς τὸν τάφον ἀνθεῖ
 κ' εἰς τ' ἄπειρον ὅλον!
 Ἐλπίδας τὸ βλέμμα σου μ' εἶπε καινὰς
 καὶ πίστεις στεφούσας γλυκείας, ἀγνάς,
 τὸν αἶθριον θόλον!

XXXVI

Η ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τῇ Σελήνῃ.

Εἰς τ' οὐρανοῦ ὁπότεν κρεμαμένη
λικνίζησαι τὴν ἄβυσσον, Σελήνῃ,
εἰς τὴν ψυχὴν μου, φίλῃ, ἀναβαίνει
ἢ τοῦ θανάτου πένθιμος γαλήνῃ.

Ἄνέρχεται ὡς κύμα παλιρροίας,
ὡς θάλασσα σιγὰ ἐξογκουμένη
ὑπόκωφος, μεστή ἡδυπαθείας,
καὶ ἡ ψυχὴ μου ζῇ εὐφραينوμένη!

Καὶ τότε, μόλις τότε ἀναπνέων,
ὥχρὰ σὲ προσφωνῶ τῶν τάρων φίλῃ,
διὰ φωνῶν ἀνθρώπων, ἐκ βαθέων,
ἄς φρίττοντα ψελλίζουσι τὰ χεῖλη!

Σελήνῃ! καὶ φερέτρου τότε σχῆμα
εἰς τ' οὐρανοῦ προσδέχεσσι τὸ μνημα!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Αἱ μυοσωτίδες.

2) Ὁ Melchior de Vogüé (Mazeppa σελ. 204) ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου
λέγει : « La poésie est la seconde mère qui reprend
les morts dans son sein et les recrée au hasard de sa
fantaisie divine. Οἱ θεολόγοι ὑπομνηματισταὶ ἄλλως
ἐξηγοῦσιν αὐτό. Ἐν τῷ ποιήματι ἡμῶν **Ἀθανασία**
ἐφηρμόσαμεν τὴν ἀνωτέρω τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ
ἐξήγησιν τοῦ εὐαγγελικοῦ χωρίου.

3) Οὐσσὺ (Ouchy). ἐπίνειον τῆς Λωζάννης ἐπὶ τῆς
λίμνης τῆς Γενεύης.

4) Voile latine.

5) Ὁδοὺς τῆς Μεσημβρίας (Dent du Midi) ὄρος με-
σημβρινοανατολικῶς τῆς Λωζάννης παρὰ τὸν μυχὸν
τῆς λίμνης τῆς Γενεύης.

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐν σελίδι 67 στίχ. 1 ἀντὶ Ἡλῖος καὶ γῆ, θάλασσα γράφε Ἡλῖος καὶ γῆ καὶ θάλασσα.

Ἐν σελίδι 140 στίχ. 5 ἀντὶ τὴν θέλω γράφε τὴν θέτω.

Αἱ λοιπαὶ διορθωτικαὶ ἀβλεψίαι, αἱ μὴ ἀλλοιοῦσαι τὴν ἔννοιαν ἀφίενται εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἀναγνώστου.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀφιέρωσις	Σελ.	ε'
Ἀντὶ Προλόγου	»	θ'

Προοίμιον.	Σελ	ιγ'
--------------------	-----	-----

HOMO SUM

I	Τῷ Ἡλίῳ	Σελ.	19
II	Φωναί.		
	I Τὸ σῶμα	»	22
	II Ἡ ψυχὴ	»	24
	III Ἡ γῆ	»	26
	IV Ὁ ποιητής	»	28
	V Τὰ ζῷα	»	30
	VI Ὁ ἄνθρωπος	»	32
	VII Ὁ ἔρως τοῦ κακοῦ	»	34
	VIII Ἡ ἀναίσθητος	»	36
	IX Ἀνθέων ἔρως	»	38
	X Εὐλόχεια	»	42
	XI Ἐξέγερσις	»	44
III	Ἐαρινόν	»	47
IV	Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ	»	49
V	Εἰρωνεία	»	51
VI	Τὸ ἀκατάληπτον	»	55

VII	Ἡ Γερωντοκόρη	Σελ.	57
VIII	Ἀπελπισία	»	59
IX	Ὁ γάμος	»	61
X	Παράπονον	»	68

ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ

XI	Ἡ ἐποποιία τοῦ παραδείσου.	Σελ.	73
XII	Ἄρρητ' ἀθέμιτα.	»	84
XIII	Sonnet	»	89
XIV	Τῇ καλλονῇ	»	91
XV	Τὸ σκουληκι	»	93
XVI	Ἀλλορροσύνη	»	96
XVII	Ἀθανασία	»	99
XVIII	Κοιμηθῆναι, ἀποθανεῖν.	»	103
XIX	Καὶ πέραν τοῦ τάφου	»	104
XX	Φθινοπωρινόν.	»	107
XXI	;	»	109
XXII	Πρὸς τὴν μητέρα μου νεκράν	»	112
XXIII	Ὁ θάνατος	»	114
XXIV	Ἡ αἰωνιότης	»	116
XXV	Τὸ θανάσιμον	»	118
XXVI	Τὸ μέλαν κρίνον	»	120
XXVII	Τὸ φάντασμα	»	122

ΠΟΘΟΙ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

XXVIII	Νύξ	Σελ.	129
XXIX	Νεκρὰ θάλασσα	»	131
XXX	Ἀναμνήσεις.		
I	Ἐκδίκησις	»	132
II	Τὴν Ἑλβετίαν κ᾽ ποτ' ἐνθυ- μίσαι;	»	134
XXXI	Ἡ μνήμη	»	137
XXXII	Συνδιάλεξις	»	138
XXXIII	Ἡ ἐπίκλησις πρὸς τὴν ποίησιν. »		140
XXXIV	Τὸ ἀπρόοπτον.		
I	ὦ ! εἶσαι γλυκυτέρᾳ τοῦ θη- νέτου	»	142
II	ὦ παρθένε εἰς ῥέοντας στίχους »		145
III	Ὁ δύτες τὰς ξηρὰς ἀκτὰς. »		147
IV	Πόθος	»	149
V	Ἀθεβαιότης	»	151
VI	Εἶμι νὰς ἐρειπωθεῖς	»	153
VII	Μεταμέλει	»	157
VIII	Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου	»	159
XXXV	Ἀναγέννησις.	»	160
XXXVI	Ἡ παλίστρια τοῦ θανάτου	»	162

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Αἱ Κυρίες.

Βιργινία Καλλιᾶδη	Σώμ.	21
Αἰμιλία Σημηριώτη	»	6
Πολύμνια Π. Καμάρα	»	3
Εὐδοξία Παλειῖδη	»	2
Εὐδοξία Σαγιάννου	»	2
Μαρία Μ. Σιρναίου	»	2
Zoë Radowitch	»	2
Μαρία Οἰκιάδου	»	1
Ἀγγελικὴ Ἰράμ	»	1
E. M.	»	1
Mme M. Mavrogordato	»	1
Εἰρήνη Φρούση	»	6
Σοφία Ἰωαννίδου	»	1
Σαπφὼ Π. Εὐστρατίου	»	1
Ζωὴ Καπλάνηλου	»	1

Οἱ Κύριοι.

Ἡ Α. Γ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος πρίγκηψ Ν. Μαυροκορδάτος	Σώμ.	6
Θεόφραστος Βιτούλλιας	»	50
Νικήτας Παππαδόπουλος	»	10

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Α. Ζαχαριάδου.

Ἀρτεμισία Ἰωαννίδου	Σώμ.	10
Παῦλος Στεφάνιδης	»	10
Α. Μελανδινός	»	5
Α. Μάγκος	»	5
Ἡ Α. Ἐξ. ὁ Κωνσταντῖνος Ι. Φωτιάδης βέης	»	2

Ἀθ. Σημητριώτης 10. — Γ. Φατίν-Οἰκιάδης 4. — Ἀλ. Σινδόσγλους 5. — Ν. Καποδίνης 2. — Περικλῆς Καλλιιάδης 2. — Δ. Εὐγενίδης 2. — Κωνστ. Νεστορίδης 2. — Χαρ. Κισσόσγλους 2. — Hy. Streetig. 1. — Α. Δημητράκοπουλος — Α. Καλθοκορέσσης — Ι. Μ. Σεῦμύρης — Ἀλ. Παντερμαλῆς — Γ. Κισσόσγλου — Θ. Δικμάντογλου — Δημ. Κοτούλας. — Ἀντων. Ξυδιᾶς. — Ι. Πολλῆτος — Δ. Βλαστάρης. — Θ. Μπαμίχος — Γρηγοράκης — Ι. Ἀρβανιτιάδης. — Δ. Μεμαρίδης — Ἰπποκράτης — Αγα- νίχης — Γ. Μάγκος. — Π. Μάγκος. — Τζ. Κοκκωνῆς. — Κ. Μαλέας. — Τιγκίρ. — Ν. Τζανέττος. — Ἰππ. Νικολαρεΐζης. — Ν. Σεΐτανίδης. — Μ. Ἰγγλέσης. — Ι. Ζάκκαδος. — Ν. Παρίσης. — Κ. Φουντόπουλος. — Γρ. Βροκόγλους. — Περ. Σφύρας. — Δ. Γ. Ναούμ. — Χαρ. Σφύρας. — Δημ. Δημητράκοπουλος. — Γρ. Σταυρίδης. — Ἰ. Τσουκῆτος. — Α. Κον- τόφαρδος. — Ἰακώβος Ρώτας. — Παῦλος Καλπακτσόγλους. — Ν. Δεστου- νιάνης. — Γ. Σταματιχίδης. — Θεόδ. Δεστουνιάνης.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Δ. Β. Ε.

Δ. Ἀναγνωστίδης 2. — Β. Ν. Βερνῆκος. — Γ. Ἀρβανιτιδῆς. — Δ. Μάγκος. — Μ. Μάγκος. — Σ. Καζατόβης. — Γ. Κωνσταντινίδης. — Ε. Γκιώνης. — Β. Πανόπουλος. — Α. Κωνσταντινῶρ. — Α. Ἐλευθεριάδης. — Α. Βλαδίκας. — Ν. Κασόπουλος. — Μ. Εἰσπρατίου. — Ι. Ν. Φαμπιᾶτος. — Ι. Βαρβέρης. — Ι. Σεμελᾶς. — Φ. Μεζίκης. — Δ. Καστέλλης. — Ἀνώνυμος. — Α. Βαβῆκης.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Π. Λιάκου

Π. Λιάκος 2. — Δ. Χρηστάκης. — Γ. Περδίκης. — Χρ. Πετρόπουλος. — Αθ. Παπαγιάννης. — Ν. Καρακάσης. — Π. Ρούτσιος. — Ι. Δημητριάδης. — Π. Λέφας. — Γ. Παπαδόπουλος. — Σ. Τσερκίνης.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Θ. Νεστορίδου

Α. Βονιτσιᾶνος 5. — Β. Α. Νέτης. — Γ. Ι. Ἀρβανιτιδῆς. — Α. Α. Καστανάκης. — Εὐρ. Α. Καστανάκης. — Α. Α. Πονάτζης. — Γ. Α. Ξε-

νιάδης. — Δ. Β. Ἀνκινιάδης. — Π. Α. Καστανάκης. — Ἰω. Σεΐτανίδης. — Σ. Παπαδόπουλος. — Ν. Καῖνχάν. — Π. Καῖνχάν. — Π. Β. Θεοδ- σιᾶδης. — Χρ. Στ. Μισουλίδης. — Ν. Γ. Καρακίσης. — Νῆκος Γ. Βαννιέρης. — Χρ. Κ. Στοιχάνου. — Ἀργ. Γεωργιάδης. — Χ. Γεωργιάδης. — Στ. Θ. Κρήτας. — Ἰωάννης Γεωργίου.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι κ. Χαρ. Βαμβακᾶ

Χαρ. Βαμβακᾶς 3. — Δ. Μπαμίχος. — Π. Μάγκος. — Δ. Αδάμ. — Γ. Τσάχος. — Ι. Καισαρίδης 2. — Στ. Χατζηρήγας. — Ἀγ. Παπακωστῆς. — Χρ. Ρήγας. — Γ. Λινάρδης. — Περ. Ἀμπατζῆς. — Ν. Μουμουζῆς. — Ἀθ. Χασάπης. — Εὐρ. Μελιδῆς. — Κωνστ. Ἀτλαζῆς. — Θ. Μαυροβίτης.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι κ. Φ. Φωτιάδου

Ἀπ. Χατζηδημητράκης 1. — Φ. Θ. Φωκῆκης. — Π. Καραχίτης. — Ν. Ταπεινός. — Α. Ζούρος. — Οδ. Κούτσας. — Β. Γούτσος. — Π. Γούτσος. — Α. Σιφναῖος.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Δημ. Π. Καρᾶ

Α. Κ. Στυλινιδῆς. — Α. Κ. Καραμάνης. — Α. Π. Καρᾶς. — Α. Κ. Νικολαΐδης. — Ο. Μ. Σχορᾶρης. — Ν. Π. Κοσμέτης. — Γ. Δ. Τζαν- νέτος. — Ἀρ. Σ. Ὀρφανίδης. — Ἀν. Θ. Γεωργακοῦ. — Γ. Γραμμέλλης. — Θ. Γ. Ζουρελλῆς. — Ἀμ. Α. Ἀργυριᾶδης. — Εὐ. Σ. Μανιδῆς. — Ἀρ. Π. Ἀγγελῆς.

Οἱ ἐν Πανόρμῳ (Κυζίκου)

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Δημ. Π. Καρᾶ.

Β. Γ. Βασιλειάδης. — Γρηγ. Ι. Μαρῆς. — Ι. Περτελίδης. — Γεωρ. Ἀναγνώστου.

Καλλιπόλεως

Κυρ. Παντερμαλῆς. — Χαρ. Ἀτέσγλου. — Μην. Παντερμαλῆς. — Πέτρος Παντερμαλῆς. — Αἰσθηδῆς Σιδερίδης. — Α. Κανελλόπουλος.

Οἱ ἐν Διπλοκιονίῳ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Λεωνίδα Βούλγαρη

Α. Σχινῆς. — Α. Βούλγαρης. — Εὐ. Μηλάκης. — Α. Μοσχόπουλος. — Χ. Ἀτέσολγους. — Νινίτζας. — Θ. Ἀναγνωσιδης. — Ι. Ἀσβεστῆς. — Κωνστ. Δ. Δοκόπουλος. — Σ. Γ. Καζέσπολγους. — Κ. Α. Σεφαλεμιδης. — Α. Στ. Ζαφειρόπουλος. — Ι. Μπακῆλης. — Ἐδὶπ Ἐφέντης. — Β. Ζάκωμος. — Ι. Καραμῆτρος.

Οἱ ἐν Μιτυλήνῃ.

Ι. Ζουλούρης ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος 1. — Χ. Ι. Χριστιφίδης 4. — Θ. Μαρίνου 2. — Α. Μουζῆλας 2. — Ε. Ἀθνασιάδης 3. — Π. Ν. Παπαγεωργίου 2. — Ι. Βουλλιουρῆς 2. — Α. Σμαρῆς 2. — Ι. Ἀριστάρχης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Παρμενίδου

Ι. Ἀποστολίδης. — Παρμενίδης. — Γ. Κωνσταντινίδης. — Στ. Π. Λαμνῆς. — Κ. Α. Μαυζέλος. — Π. Ν. Βαρθολομαίου. — Β. Α. Βονοφάκιδης. — Ν. Α. Γραμματῆς. — Α. Γ. Βουτσῆς. — Γ. Κερχαριῆς. — Π. Βλαχόπουλος. — Π. Σ. Δημητριάδης. — Δ. Φωτιάδης. — Θ. Σκουρτέλης. — Ι. Μάρκος. — Ν. Π. Γρημάνης. — Α. Ἀθνασιανός. — Γ. Π. Ἰωάννου.

Ε. Κ. Μαργαρίτης. — Α. Κατσάνης. — Ε. Καρατζῆς. — Μ. Κ. Στεφανίδης. — Ν. Κετσανλῆς. — Ζ. Καλλιελῆς. — Ι. Π. Ὀλύμπιος. — Γ. Γεωργάκης. — Β. Βουζβούνης. — Ι. Μ. Γιαννῆλης. — Α. Ρέστεν. — Α. Ἀμνηστῆς. — Α. Ε. Γαλλούσης. — Α. Κωνσταντίνου. — Π. Ἀλατζίς. — Π. Κονιδάκης. — Ι. Μανουελάκης. — Ν. Ε. Τρικυτχφύλλου. — Ν. Κουμαριανός. — Ι. Χ. Δανιήλ. — Δ. Λάκων. — Ε. Σαριγιάννης. — Π. Α. Λογοθέτης. — Ε. Ἀμπατζῆς. — Ε. Δ. Καμπῆς. — Ν. Καμπῆς. — Ν. Σάλτας. — Ν. Σεμνόπουλος. — Ο. Σάλτας. — Χ. Ι. Φραντζῆ. — Χ. Δ. Γιαννουλάτος. — Α. Τριλιτάτος. — Κ. Ἀργυρίου. — Θ. Ἀλεξάνδρου. — Ε. Μωραΐτης. — (Ἰζέτ Ἐφέντης). — Β. Ράλλης. — Michel Montanaro. — Ἀλ. Μ. Ἀκριβός. — Β. Κλ. — Δ. Π. Ἀρχάκη. — Ἀπ. Καλπίκας. — Π. Β. Παλαιολόγος. — Μ. Κατσάνης. — Ν. Δουβαλετέλλης. — Π. Παναγόπουλος.

— Ι. Γ. Φωτίου. — Γ. Χαδουμέλης. — Μ. Σουρλάγκας. — Γ. Γλύφη. — Ἐ. Τζωρτζίδης. — Κ. Γ. Καλπίκας. — Λεσβ. Γρημάνης (Ἰατρός). — Π. Κ. Ρουπάνης. — Γεώργιος Οὔφφινερ.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι Δημητρίου Π. Καρᾶ.

Ἐμμ. Γ. Καμπῆς. — Κωνστ. Ζανέλλης. — Μιχ. Β. Μπῆνος. — Ἀθην. Β. Μπῆνος. — Χαράλ. Χατζησάββας. — Νικόλαος Κοντός.

Οἱ ἐν Σμύρνῃ.

Γεώργιος Σ. Καπλάνογλους 4. — Γεώργιος Κ. Ἀδισίδης 4. — Λέων Ζαχανιέρης. — Κ. Ν. Κωνσταντουλάκης. — Ε. Σαρνώ. — Μουσταφᾶς Ἀρ. Μάλλιος.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι Δημητρίου Π. Καρᾶ.

Ὁ τῆς Α. Σεβ. τοῦ Γέροντος ἀγίου Ἐφέσου Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Καλαφάτης. — Νικόλαος Π. Βαλλιῆδης. — Πέτρος Κ. Πυρρίκης. — Γρηγόριος Τζανελλῆς.

Οἱ ἐν Παλαιᾷ Φωκαίᾳ.

Ὁ ὑποπρ. τῆς Ἑλλάδος κ. Νημικός. — Μ. Ν. Κωνσταντουλάκης. — Δασκαλόπουλος. — Ι. Φραντζῆς. — Ρ. Phalleri.

Οἱ ἐν Ὁτουράκ.

Α. Χρηστίδης ἱατρός 2. — Ν. Ψιλῆδης. — Ι. Ἰωαννίδης. — Β. Παλάσκας. — Ν. Βαλακίδης. — Π. Μελλιδῆς. — Ι. Πανταζίδης. — Σ. Κοριτζάκης. — Ἀθ. Πάπας. — Τρ. Π. Βάρδας.

Οἱ ἐν Κῷ.

Τ. Ε. Κάσδαγλης 2. — Δ. Α. Θυμανάκης 2. — Δ. Α. Θυμανάκης 2. — Κ. Ἀνδρεάδης. — Μ. Γεωργιάδης. — Δ. Κωνσταντινίδης. — Μ. Χ. Φιλίππου. — Κ. Α. Πατανήζος. — Κ. Δικαγιάννης.

Ζητοῦμεν συγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. συνδρομητῶν,
ὧν τὰ ὀνόματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν, ἕνεκα τῆς μὴ
ἐγκαίρου λήψεως τῶν ἀγγελιῶν.

Πληρωμένο

Αρχία

OFFICINA
SISMANGO
MILANO

SISMANGOLIO
MILANO